

„Mergând, învățați toate neamurile...” (Matei 28, 19)

Viața școlii tale

Nr. 10 (ianuarie—martie) 2022

REVISTĂ ȘCOLARĂ DE CULTURĂ, SPIRITUALITATE ȘI CREAȚIE,
CU APARIȚIE TRIMESTRIALĂ

Colegiul de redacție

Președinte,

Înaltpreasfințitul Părinte Teofan,
Arhiepiscopul Iașilor și
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Vicepreședinte,

Director,
Pr. prof. Petru-Georgel Chichioacă

Coordonatori,

Prof. Cristina-Ionela Ignat
Prof. Corina-Geta Balan
Pr. Vasile-Ionuț Crețu
Pr. prof. Cosmin-Constantin Pristavu

Redactori,

Cadre didactice
Elevi și absolvenți
Colaboratori

Tehnoredactare și design,

Pr. prof. Cosmin-Constantin Pristavu

Corector,

Prof. Corina-Geta Balan

Adresa redacției:

Str. Poștei, nr. 14, mun. Dorohoi, jud. Botoșani
Email: semdorohoi@yahoo.com
www.facebook.com/seminaruldorohoi
Cod poștal 715200
Tel. / fax. 0231611961

„Viața școlii tale” este o revistă școlară de cultură, spiritualitate și creație, cu apariție trimestrială, realizată de elevii și profesorii Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi.

Revista apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei.

Responsabilitatea pentru articolele publicate în revista „Viața școlii tale” revine în exclusivitate autorilor. Lucrările, ilustrațiile și fotografiile cuprinse în această revistă pot fi reproduse, preluate sau utilizate numai cu menționarea sursei.

Editura Prospexi
Tiparul executat la Tipografia Cprint
Dorohoi, 2022

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	<i>p. 2</i>
<i>Sărbătoarea Sfinților Trei Ierarhi la Seminarul din Dorohoi.....</i>	<i>p. 3</i>
<i>Un zâmbet și un gând frumos pentru MAMA, ediția a XVIII-a.....</i>	<i>p. 4</i>
<i>Elevii clasei a IX-a Pastorală, oaspeții Sfântului Ioan Iacob Hozevitul.....</i>	<i>p. 5</i>
<i>Comemorarea masacrului de la Fântână Albă, 1 aprilie 1941.....</i>	<i>p. 6</i>
<i>Eul existențial euhologic, împărtășit euharistic și reflectat în dimensiunea cosmică a eshatologiei.....</i>	<i>p. 7</i>
<i>Sfântul Iosif cel Milostiv, Mitropolitul Moldovei (15 iulie 1818 - 26 ianuarie 1902).....</i>	<i>p. 12</i>
<i>Cateheză despre Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție.....</i>	<i>p. 13</i>
<i>Bilețele cu iubire.....</i>	<i>p. 14</i>
<i>Viața între nevoi și resurse - Pușculițe salvatoare.....</i>	<i>p. 15</i>
<i>Rugăciunea în viața mea.....</i>	<i>p. 16</i>
<i>Proiectele Erasmus + Oportunitate reală de dezvoltare personală</i>	<i>p. 18</i>
<i>Săptămâna Toleranței și Ziua Internațională pentru Nonviolență în Școală</i>	<i>p. 22</i>
<i>Concursul Județean „Familia creștină în cântec și culoare”, ediția a IV-a.....</i>	<i>p. 23</i>
<i>Someday among the stars (final part).....</i>	<i>p. 26</i>
<i>Dragobetes, la fête de l'amour!.....</i>	<i>p. 28</i>
<i>Figurative Language in The Great Whales, a National Geographic documentary film, 1978.....</i>	<i>p. 29</i>
<i>Știați că?.....</i>	<i>p. 30</i>
<i>Recenzie „Pe aripile vântului” Margaret Michell.....</i>	<i>p. 31</i>
<i>Finalizarea lucrărilor de pictură în Paraclisul Seminarului.....</i>	<i>p. 32</i>
<i>Cafeneaua Muzicală - un loc îndrăgit de elevi.....</i>	<i>p. 32</i>

ISSN 2783 - 9931 ISSN - L 2783 - 9559 (on-line)
ISSN 2783 - 9559 ISSN - L 2783 - 9559

Cuvânt înainte

Dragi cititori,

Proiectul nostru editorial își continuă desfășurarea, aflându-ne la publicarea celui de-al 10-lea număr al revistei „Viața școlii tale”. Lecturând cu atenție ultimele numere, cu siguranță cititorul avizat a observat faptul că ne-am mai perfecționat și am apreciat ideile inovatoare care au venit din partea elevilor și cadrelor didactice. Am încercat să abordăm teme cât mai diverse, care să implice elevii și să-i stimuleze atât să creeze cât și să sintetizeze anumite informații utile. În același timp, ne-am menținut intenția ca revista să cuprindă scurte prezentări ale activităților școlare și extrașcolare.

În paginile revistei noastre apar mesaje, gânduri și creații ale elevilor, momente comemorative și chiar studii de specialitate ale cadrelor didactice. Considerăm că o revistă școlară este un element de identitate și de maturitate a școlii, o monografie a activităților ce se desfășoară în școală, a preocupărilor elevilor și profesorilor, a atitudinii față de educație, a colaborării între școală, familie și comunitate, a parteneriatelor cu diverse instituții și organizații. Revista reprezintă oglinda vârstei, a prezentului în care elevii Seminarului cresc și se dezvoltă. În același timp, ea este și o reflexie a trecutului, a momentelor marcante din cultura și spiritualitatea noastră, dar și a viitorului pe care îl constituim împreună.

Pe scurt, revista „Viața școlii tale” este o modalitate de a participa activ la toate manifestările organizate de Seminar, o cale pentru tineri de a-și exprima propriile păreri în legătură cu diferite momente din viața lor de liceeni.

DIRECTOR,
Pr. Prof. Petru-Georgel CHICHIOACĂ

Sărbătoarea Sfinților Trei Ierarhi la Seminarul din Dorohoi

Prăznuirea Sfinților Trei Ierarhi, ocrotitorii învățământului teologic de pretutindeni, a reprezentat și în anul 2022 pentru elevii, profesorii, absolvenții și binefăcătorii Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi un moment de aleasă bucurie duhovnicească, de recunoștință pentru binefacerile primite de-a lungul anului și o ocazie de a rememora jertfa înaintașilor.

Sfinții Vasile cel Mare, Grigore Cuvântătorul de Dumnezeu și Ioan Gură de Aur, evocați în memoria liturgică drept „apărători și luminători ai Bisericii, învățătorii cei mari, stâlpii cei neclintiți și vrednici păstori ai Bisericii, pilde de viață curată și sfântă”, reprezintă pentru toți cei care aleg să-I slujească lui Dumnezeu modele deosebite de viață virtuoasă și faptă milostivă, cuvânt înzestrat cu forță să schimbe sufletele și smerită cugetare la Dumnezeu, normativi prin învățătura și viața lor purtată în neconținută slujire a Liturghiei din cer și a liturghiei fratelui.

Programul manifestărilor a debutat liturgic vineri, 28 ianuarie, prin oficierea slujbei de Te-Deum, recunoștință pentru darurile revărsate în viețile tuturor prin mijlocirea „troiței de Arhieri mult-lăudate”, urmate de slujba Parastasului întru amintirea vrednicilor de pomenire Părinți Profesori Dumitru Furtună, întemeietor în anul 1923 al Seminarului, și Constantin Muha, Director vreme de 25 de ani, precum și pentru „Mitropolitul Marii Uniri”, Pimen Georgescu, figură emblematică și cel dintâi patron al „Școlii de la Râscruci”. Momentul liturgic a fost săvârșit sub protia părintelui Protopop Stelian Ciurciun, înconjurat de un sobor de preoți profesori ai școlii, răspunsurile fiind oferite de elevii seminariști. Din programul cultural devenit tradiție nu au lipsit evocările de sinaxar, poemele recitate cu multă sensibilitate, frumosul exprimat în muzică, mișcare și interpretare, toate prezentate în sala „Pimen Mitropolitul” a Seminarului.

O firească prelungire a manifestărilor ocazionate de

hramul de iarnă a reprezentat-o slujirea Vecerniei unită cu Litia, în preziua praznicului Sfinților Trei Ierarhi, de către

un sobor de preoți profesori ai școlii, sub protia părintelui Director Petru-Georgel Chichioacă alături de părintele Paroh Cătălin Ifrim, în Biserica „Adormirea Maicii Domnului – Vârgolici”, păstorită vreme de 25 de ani de părintele Furtună. În cuvântul de învățătură, părintele profesor Ionuț-Ștefan Apetrei, spiritualul Seminarului,

a evocat personalitatea și lucrarea specifică a fiecăruia dintre cei trei mari corifei ai teologiei, tâlcuind pe înțelesul celor prezenți învățătura și pilda vieții lor. Răspunsurile la strănă au fost interpretate de elevii seminariști, sub coordonarea profesorului de muzică, Răzvan Sarafim. De asemenea, a fost lansat și numărul recent al Revistei școlii, intitulată „Viața școlii tale”, publicație trimestrială redactată de un grup de elevi și profesori ai școlii.

Întrucât cei trei Ierarhi sunt considerați nu doar „dumnezeiești învățători ai dogmelor” și „izvoare ale cuvântării de Dumnezeu”, ci și mâini întinse spre ajutorul săracilor „ambasadorii cerului”, evenimentul a fost desăvârșit luni, 31 ianuarie, printr-o lucrare social-filantropică, prin intermediul căreia un număr de 130 de pachete cu rechizite școlare și produse de îmbrăcăminte și igienă au fost oferite elevilor de la Școala Profesională Specială „Ion Pillat”, precum și copiilor

de la complexul de apartamente sociale „Amicii” din municipiu, prin mijlocirea părintelui profesor Vasile-Viorel Florea, însoțit de elevi-voluntari.

Cu sentimente de recunoștință pentru moștenirea

primită de la înaintași, cu gânduri de prețuire și de felicitare pentru cei care se ostenesc în prezent pentru bunul mers al unității de învățământ teologic unică în arealul nostru, pre-

cum și cu speranță într-o lucrare educativă și formativă de calitate, rugăm pe Sfinții Trei Ierarhi să mijlocească înaintea lui Dumnezeu pentru noi, sporindu-ne unitatea, credința, implicarea și entuziasmul!

Bucură-te, Treime de Arhieriei mult-lăudată!

Pr. Prof. Cosmin PRISTAVU

Un zâmbet și un gând frumos pentru MAMA, ediția a XVIII-a

Parfum discret, un zumzet vesel, o rază de soare bate la geam, vrea să mă mângâie...

Te-ai trezit? M-ai așteptat? Ești gata să mă primești acum? Sunt eu - Primăvara!

Bun venit, Primăvară! Oameni, deschideți fereastra sufletelor voastre și lăsați-vă purtați de magia primăverii!...

Pentru că anotimpurile vin și trec, dar fiecare păstrează în sufletul său un anotimp... Încercați să păstrați primăvara!... E atât de frumoasă!...

Pentru că primăvara este o poveste spusă de mănunchiul de raze strălucitoare, raze care miros a flori de lăcrămioare.

E timpul să trăim din plin, pentru că în acest anotimp sărbătorim cele mai parfumate și gingașe flori!

Pentru că în sufletul ei,
în sufletul mamei mele, arde o lumină!...

Din ce străfunduri poate ea să vină,
Să-ți lumineze chipul de fecioară
Și niciun gând durut să nu te doară.
Și nici o vorbă grea să nu te atingă,
Lumina prin-prejur pare să ningă
Din flori de albi caiși... ce grea ninsoare
Sau sufletul de fapt, îți e de floare.

Când ochii de smarald privesc apusul,
în colțul gurii înflorind surâsul,
Iar peste ei din cerurile-nalte
Se varsă cu ecouri blânda noapte.

Zâmbește, luminând pe albe miriști...
Îți scriu cuprins de teamă și neliniști,
Înălțătoare versuri fără vină,

Să te alint... Făptură de lumină!

La mulți ani binecuvântați, iubită mamă!

Elevii clasei a IX-a Pastorală, oaspeții Sfântului Ioan Iacob Hozevitul

Aniversarea a 163 de ani de la Unirea Principatelor Române sub conducerea domnitorului Alexandru Ioan Cuza, înfăptuită la 24 ianuarie 1859, a fost sărbătorită de elevii clasei a 9-a A a Seminarului Teologic „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi printr-o activitate extrașcolară, concretizată în vizitarea Mănăstirilor Eșanca și Crăiniceni, situate în partea de nord a județului Botoșani, și prin vizitarea casei în care a văzut lumina zilei ocrotitorul Seminarului, Sfântul Ioan Iacob Hozevitul. Tinerii au fost îndrumați de dirigintele lor, pr. Cosmin Pristavu.

Elevii au primit calde și deosebite povești privind

pregătirea pentru misiunea preotească, au „respirat” din atmosfera „Betleem-ului” Sfântului Ioan, au adus prinos de cinstire prin poezie, s-au hrănit sufletește și trupește din bucatele oferite cu generozitate de gazde și au citit Acatistul Sfântului Ioan în Biserica Mănăstirii de la Crăiniceni, toate încheiate, la revenire, prin intonarea și hora pe versurile și muzica tradiționale: „Hai să dăm mână cu mână!”.

Mulțumim frumos gazdelor și celor care au făcut posibilă activitatea!

„A fost o ieșire plăcută, liniștită, în care am reușit să mai facem încă un pas spre Sfântul ocrotitor care este temelia școlii „Sfântul Ioan Iacob”, care este un bun model de credință și smerenie. Învățătura cu care am rămas: Pictază caracterul esențial al lucrurilor și roagă-te și muncește!”

„Astăzi a fost o experiență plăcută, foarte interesantă și distractivă, mănăstirile pe care le-am vizitat sunt foarte minunate, mari și frumos decorate. Trebuie să mai organizăm excursii de acest gen!”

„M-am bucurat mult să petrec această jumătate de zi alături de toți colegii mei sub harul lui Dumnezeu. Două mănăstiri frumoase și care ne-au făcut o primire foarte frumoasă! Mai așteptăm activități din acestea (mici pelerinaje). Mulțumim părintelui diriginte pentru organizare!”

„Astăzi a fost o zi minunată, am fost tot colectivul alături și ne-am creat amintiri noi și frumoase!”

Bucură-te Părinte Ioane, mult-nevoitorule, sol de veghe al neamului tău, povățuiește-ne și pe noi a ne cinsti ISTORIA și MODELELE ei și a UNI Crucea cu Învierea!

(Pr. Prof. Cosmin PRISTAVU)

Comemorarea masacrului de la Fântâna Albă, 1 aprilie 1941

„Un popor care nu-și cunoaște trecutul este condamnat să-l repete” spunea marele istoric Nicolea Iorga. Trăim, astăzi, într-o societate aflată într-o continuă schimbare de aceea este important să ne cunoaștem trecutul istoric, să cunoaștem personalitățile care ne-au influențat viața, să ne cunoaștem tradițiile, obiceiurile și să le ducem mai departe.

La inițiativa domnului profesor Marius Rîznic, inspector școlar pe disciplina Istorie în cadrul ISJ Botoșani, s-a desfășurat în ziua de 1 aprilie 2022 activitatea de comemorare a masacrului de la Fântâna Albă în școlile din județ. La activitate a luat parte și Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi. Activitatea a constat în vizionarea unui documentar istoric intitulat „Katyn-ul românesc”-masacrul de la Fântâna Albă. Activitatea din cadrul școlii a fost coordonată de prof. Dorohoncianu Anamaria și prof. Pușcașu Maria Cristina.

Pe data de 1 aprilie 2022 s-au împlinit 81 de ani de la tragicul eveniment care a curmat viața a aproximativ 3000 de români. 1 aprilie 1941 – ziua Paștelui în acel an de război – rămâne data la care mii de oameni (3000) din mai multe sate din Valea Siretului (Nordul Bucovinei) și-au abandonat casele, gospodăriile și viața lor de până atunci pentru a reveni în patria-mamă, nebănuind vreo clipă că vor fi exterminați cu sânge rece de trupele Armatei Roșii.

Încă din ianuarie 1941, sovieticii au lansat zvonuri conform cărora cei care vor sau au posibilitatea pot trece liber și pașnic frontiera spre România. Astfel,

un mare grup de români din satele de pe valea Siretului ca Pătrăuții de Sus, Pătrăuții de Jos, Cupca, Corcești, Suceveni, purtând în față un steag alb, icoane, prapuri și cruci din cetină, au format o coloană pașnică de peste 3.000 de suflete și s-a îndreptat spre granița sovieto-română. La 3 km de granița română, în poiana Varnița, grănicerii sovietici i-au somat să se oprească. Deoarece somația a fost ignorată au tras în plin cu mitralierele, secerându-le viețile. Cei care au reușit să fugă au fost urmăriți de soldați și spintecați cu săbiile.

Conform martorilor, după masacrul, răniții au fost legați de cozile cailor și târați până la cinci gropi comune săpate dinainte, unde au fost îngropați laolaltă (unii fiind încă în viață) bătrâni, femei și copii. „Două

zile și două nopți s-a mișcat pământul în acele gropi, până ce toți și-au dat duhul”-relata un martor. Alți români, prinși la Fântâna Albă, au fost arestați și torturați. Au sfârșit într-o groapă comună dintr-un

cimitir evreiesc peste care rușii au aruncat var stins.

Numărul exact al victimelor nu s-a aflat și, probabil, nu se va mai afla niciodată. Estimări ale martorilor locali dau un număr între 200 și peste 2.000 de victime, ucise direct de mitraliere, altele rănite și ucise apoi cu lovituri de sabie și hârleț sau îngropate de vii.

Prof. Anamaria DOROHONCIANU

Eul existențial euchologic, împărtășit euharistic și reflectat în dimensiunea cosmică a eshatologiei

Timpul istoriei noastre creștine are un centru euchologic culminant în Euharistie și prin aceasta își conturează, inebranabil, un caracter eminamente eshatologic.

În rugăciunea Tatăl nostru rostim o cerere eshatologică de esență temporală: „Vie Împărăția Ta”. E important ca timpul după Hristos în care noi trăim să nu fie animat de o simplă tensiune către un viitor așteptat. Versetul biblic *Marana tha* (Domnul vine) e foarte adevărat, dar e greșit să credem că atitudinea noastră trebuie să fie una de pasivitate, în așteptarea unui

eveniment viitor, pentru că totul depinde de noi. În prima Epistolă a lui Ioan citim: „Acum suntem fii ai lui Dumnezeu, dar ce vom fi nu s-a arătat încă.” (In. 3, 2) Timpul lui Dumnezeu este mereu un acum, căci Dumnezeu a spus să fie și a fost, pentru că El era, este și va fi, întru veșnicie Logosul. Nu este acum-ul clipei cronologice, sterile, echidistante și neutre, ci timpul eonic al rugăciunii. De aceea, Evangheliștii prezintă Împărăția lui Dumnezeu în dimensiunea sa eshatologică ca pe un eveniment așteptat coborând din viitor, fie că pe o Taină deja prezentă înlăuntrul nostru. Numindu-L pe Iisus Logo-sul, Ioan a spus două

lucruri despre Iisus, pe care Pavel le-a accentuat în doxologiile¹ sale din Epistole: că Iisus Hristos, este puterea creatoare a lui Dumnezeu venită la oameni. El nu se limitează doar la pronunțarea cuvântului cunoașterii; El este Cuvântul puterii. El nu a venit doar ca să ne spună ceva, ci mai curând, ca să facă ceva pentru noi, dar și că Iisus este rațiunea Întrupată a lui Dumnezeu. Un cuvânt este întotdeauna „exprimarea unui gând” și Iisus Hristos este exprimarea perfectă a gândirii lui Dumnezeu cu privire la oameni.

Des-limitările științei

Astăzi, din păcate, într-o manieră pur reduționistă, „omul angajat în activitățile de cunoaștere, constituie doar o sublimare *sui generis* a omului ca ființă integrală. Pentru a nu știrbi din întinderea semnificației umane a faptului de cunoaștere, pentru a nu limita sau majora arbitrar dimensiunile, libertățile și contrângerile de care se bucură cunoașterea [...], se resimte nevoia de a proiecta *sui generis* omul în integritatea sa înăuntrul subiectului epistemic.”² Aceasta și pentru că „descoperirile din secolul XX

în fizici și bazele matematice au clătinat pur și simplu încrederea în spusele materialismului filosofic mai mult decât orice argumente filosofice.”³ Sprijinită pe instrumentarul divers de care dispune și căutându-și rostul dar și puterea de a accede la „*cunoașterea cauzei prime*” aristotelice⁴, iar prin aceasta punând umărul la deslușirea întregului ca întreg, cunoașterea modernă are tentația abordării ambelor planuri, pe acela al sensibilului și pe acela al inteligibilului.

De altfel, prin hiperbolizarea incertitudinilor fenomenologice ale ontologiei ca ramură a metafizicii, devine tot mai evident că „unul dintre simptomele post-modernității este pierderea certitudinii ontologice sau, mai precis, a încrederii în sistemele care fundamentează ontologia”⁵, iar

rezultanta imediată se devoalează în „procesul vag al dizolvării și diferențierii societății moderne prin care religia devine tot mai mult o credință personală”⁶. De aceea, marile explicații pe care le reclamă metafizica sau știința au fost adesea catalogate ca simple construcții intelectuale, sau ca narațiuni mitologice. În loc să afirme sensul transcendent, accesibil numai prin credință, „ateismul existențial consideră că omul însuși este sursa autonomă a sensului și a valorii”⁷, încrezător în capacitatea sa de a accesa anumite „niveluri de reali-

tate”⁸. Ele nu vizează în mod explicit transcendentul, dar pot reactiva ancestralul resurselor infime ale percepției obiectivizatoare, pentru că atunci „când mintea și trupul se primesc reciproc, o nouă capacitate de a simți este eliberată în om, o simțire care privește totul prin *ideea de Dumnezeu*”⁹. Din păcate, aceasta exprimă un „altfel”¹⁰ de Dumnezeu, așezat de o filosofie procesuală post-științifică într-o „altfel” de Biserică, deoarece, scrie Paul Tillich, „umanismul modern este tot umanism, respingând ideea de mântuire”¹¹. Cu alte cuvinte, pentru a fi în pas cu veacul, ar trebui - cel puțin teoretic - să ne schimbăm concepția noastră de la ceea ce este Biserica spre ceea ce aceasta ar trebui să devină¹², mai ales în condițiile postmodernismului care grefează hermeneutica¹³ pe fenomenologie, doar urmărind în manieră heideggeriană calea scurtă a onto-teologiei¹⁴ pentru ca ulterior, post-factum, „regăsind în aceasta înțelegerea ca pe un mod de a fi și nu doar ca pe unul de a cunoaște”¹⁵, să-i opacizeze orizontul sacru. Acest fapt trădează imperativele realizării unei descrieri comprehensive a omului autodivinizat - *homo noeticus*¹⁶, preocupare care printr-o cercetare semantică istorică aplicată la vocabularul sacru dintr-o religie ar trebui să permită, pe de o parte, înțelegerea noțiunii de sacru în religia respectivă și, pe de altă parte, o mai bună înțelegere a gândirii lui *homo religiosus* care trăiește acea religie. Din păcate, după cum afirma Rabelais, această „știință fără conștiință nu e decât ruina sufletului”¹⁷.

Dumnezeu euharistic în Sfânta Liturghie și în viața noastră

Dumnezeu actualizează opera mântuirii oamenilor în Biserica Sa cea sfântă în mod perpetuu și real, mântuirea noastră personală se înfăptuiește prin sălășluirea lui Hristos în noi și prin lucrarea noastră din puterea Lui”¹⁸, iar mijlocul cel mai eficient de care se servește Providența divină pentru a perpetua și revărsa în lume binefacerile și roadele mântuirii realizată de Domnul nostru Iisus Hristos pentru noi este cultul divin public al Bisericii Ortodoxe. Prin rugăciune, apelând la sintaxa arhetipală a simbolului, memorând și reactualizând liturgic evenimentul în spațiul eclesial, se poate deosebi și reține realul de dincolo de rostire. Glasul clopotelor care cheamă la rugăciune, răsună proclamând speranța, pentru că „Liturghia este pentru credincioși o pavăză și o ripostă în fața neconținutei dezamăgiri care domnește în lume [...] În Liturghie e

puterea noastră împotriva vrăjmașilor, biruința noastră asupra celor ce ne-au biruit deseori prin patimile noastre [...], lumina sufletelor noastre, sfințenia, slava noastră, nădejdea și întărirea noastră”¹⁹. Semnificativ este faptul că în Liturghie există o creștere graduală a Cuvântului lui Dumnezeu până ce acesta atinge forma de rugăciune, iar cea mai înaltă rugăciune este cea epicletică care „produce cel mai înalt grad de simțire a prezenței lui Dumnezeu”²⁰, prin care coboară harul Sfântului Duh prin gesturile preotului prefăcând pâinea și vinul în Trupul și Sângele Mântuitorului. Aici se vede legătura indestructibilă dintre Cuvânt și Taină în Liturghia ortodoxă, căci fiecare gest și fiecare cuvânt al ei sunt pline de puterea și lucrarea Duhului Sfânt.

În Ortodoxie, orice dogmă, principiu moral, practică liturgică, rugăciune sau mod de viață, are la bază temeuri biblice care au fost mai târziu explicate și dezvoltate în cadrul Tradiției Bisericii, avându-se însă mereu în vedere raportarea la necesitatea absolută a refacerii chipului dumnezeiesc dăruit omului²¹, ca „însușire constitutivă a întregii naturi umane, a neamului omenesc în întregime. În acest cadru, rugăciunea reprezintă una dintre constantele care fac legătura între mărturia Revelației naturale și evidența mântuirii ce ne-a venit prin Întruparea Fiului lui Dumnezeu. Definită de Clement Alexandrinul încă din primele veacuri ale Bisericii drept „convorbire cu Dumnezeu”²², rugăciunea este, în ființa ei, un eveniment spiritual între om și Dumnezeu, un concentrat al vieții duhovnicești care oferă „întrebuințarea cea mai aleasă și mai autentică a intelectului”²³. Rugăciunea aparține unei arii a existenței umane ce se circumscrie noțiunii de „spiritualitate”, este expresia cea mai aleasă a „vieții spirituale”.

Istoria rugăciunii reflectă, prin sine, etape diverse de experiență și revelație deoarece „creștinismul este religia revelării lui Dumnezeu în chipul substanțial uman”²⁴. Omul trebuie să-și ia în serios calitatea de făptură, de rod al Creației și să-și plece genunchiul în fața Creatorului, căci cu aceasta începe rugăciunea, deoarece doar ea conține leacul vindecării omului de alienare. Astfel, rugându-se, omul „îl are în rugăciune pe Dumnezeu Însuși în dialog cu el prin toate lucrurile și el însuși Îl vede și Îl înțelege pe Dumnezeu prin toate. Cel ce se roagă ia cunoștință de Dumnezeu și nu se lasă pradă valurilor superficiale ale vieții sale închisă într-un orizontul pământesc. Prin rugăciune „și

umple viața cu un conținut infinit”²⁵, axa timpului redobândind alături de trecut și prezent perspectiva viitorului. Prin Fiul Întrupat intrăm în comuniune filială cu Tatăl, iar prin Duhul ne rugăm Tatălui, sau vorbim cu El ca niște fii. Căci Duhul Se unește cu noi prin rugăciune. Dar această rugăciune ce o aduce Duhul, în noi, Lui însuși o aduce în numele nostru, iar în ea suntem antrenați și noi. El se identifică prin har cu noi, ca noi să ne identificăm prin har cu El.²⁶ Ori, acest demers profund spiritual presupune o întoarcere la Sfânta Scriptură, la Sfinții Părinți și la rugăciune.

Revelația trans-umană este capabilă să împărtășească oamenilor modele de urmat ale tuturor riturilor și încreștinarea tuturor activităților omenești semnificative. Sărbătorile fac parte din formele sociale ale vieții religioase la toate popoarele și comunitățile fiind instituite din nevoia firească pe care au simțit-o oamenii de a ieși din când în când din fâgașul obișnuit al vieții și preocupărilor de toate zilele, pentru a se dedica mai intens preocupărilor religioase, împlinindu-și datoriile tradiționale sau legale față de suflet și față de Divinitate. Aceste structuri etice au devenit apoi, prin învățătura Mântuitorului Iisus Hristos, nu doar normative - elementele sale fiind recognoscibile în sistemele legislative ulterioare – dar mai ales, au oferit reperele absolut necesare spiritualității și misiunii creștine.

Hristos este Mijlocitor ca om înzestrat cu plinătatea harului, pentru că „*Dumnezeu era în El împăcând lumea cu Sine însuși*” (2 Cor 5,9). Apropierea dintre duhul nostru și Dumnezeu se realizează mai cu seamă prin rugăciunea care se face „în Duhul”²⁷. După frumoasa expresie a Sfântul Teofan Zăvorâtul, rugăciunea este „respirația Duhului”. Vorbirea către Dumnezeu presupune un fel de inspirație, căci la rugăciune omul este „călăuzit de Duhul dumnezeiesc”²⁸. Ne adresăm Sfinților în rugăciune, însă, în realitate, ne rugăm lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că Sfinții însoțesc rugăciunea noastră și ne călăuzesc pașii spre Dumnezeu. Sfinții apropie de Dumnezeu pe cei care le iubesc ostenele duhovnicești și le împlinesc în viața de zi cu zi. Deci atunci când ne rugăm Sfinților, Dumnezeu care i-a chemat pe ei la sfințenie și care ne cheamă și pe noi. Acest adevăr se reflectă și în rugăciunea de sfințire a icoanelor care-i reprezintă pe Sfinți: „*Doamne, Dumnezeule atotțiitorule, spune una dintre rugăciuni, ...Care și acum chipurile și asemănările Sfinților plăcuți Ție nu le lepezi, ci le primești, pentru*

ca robii Țăi credincioși, privind la ele, să Te preaslăvească pe Tine, Care i-ai preamărit...”²⁹. De asemenea, mijlocirea specială a Maicii Domnului este evidentă în cultul Bisericii, unde se găsesc rugăciuni și cereri pe care le adresăm numai Preasfintei Născătoare de Dumnezeu: „*Ceea ce ești rugătoare caldă și zid nebiruit, izvor de milă și lumii scăpare, cu dinadinsul strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: vino degrab și ne izbăvește din nevoi, ceea ce ești singură grabnic folositoare*”³⁰.

Hermeneutica creștină caută locul omului „în oglindă”, în această alcătuire care este Cosmosul, încearcă să închege o explicație a rolului acestuia în natură, dar face acest lucru prin studierea creațiilor religioase, prin identificarea dimensiunii culturale a ritului creștin. În creștinism, jertfa este o condiție fondatoare și reînnoitoare a ființei umane. Toate Tainele Bisericii proiectează anamnetic fiecare persoană în atmosfera transcendentă a întregii iconomii cosmice divine, introduce omul în orizontul istoriei mântuirii ajutându-l să re trăiască personal fiecare moment important al acesteia. Înțelegerea semnificației jertfei creștine, a Euharistiei, ca pregustare a morții și deopotrivă a Învierii credinciosului întru Hristos, duce la înțelegerea aspectului participativ la ritual pentru că viața Bisericii este în sens anistoric și anamnetic chiar viața lui Hristos Omul prin care creștinul se întemeiază eshatologic.

Eshatologia și orizontul mântuirii

De acest aspect al existenței umane s-au ocupat aproape toate religiile indiferent de perioada în care au existat. Practic mai toate descoperirile documentare sau arheologice din arealul semitic au relevat existența credinței într-o viață viitoare, a cărei dobândire depinde de felul în care a fost trăită cea de aici. Această știință a căpătat numele de eshatologie. Termenul „eshatologie” este explicat, pe scurt, într-un dicționar de teologie ortodoxă astfel: Eshatologia reprezintă cercetarea lucrurilor ultime; este unul dintre studiile de teologie³¹. Etimologic, termenul este compus din adverbul „eshatos”, care înseamnă literal „ultimul”, „cel din urmă” și „logos”- „cunoaștere, știință”³². Din perspectiva teologiei biblice, termenul „eshatos” nu apare ca atare decât în Noul Testament (Mt. 19, 30; Lc. 11, 26; I Cor. 15, 26), cu sens local sau temporal, respectiv ca „eshaton” cu sensul de sfârșitul, capătul, marginea (pământului) (Fapte 1, 8) nefiind consemnat ca atare în Tora sau Coran, cărțile sacre iudaică și islamică, locuri

în care am putea să o redefinim drept „doctrina despre lucrurile de la sfârșitul vremurilor” sau studiul vieții de după moarte. Ea nu trebuie confundată cu „sfârșitul lumii” și nici nu trebuie limitată la descrierea evenimentelor care însoțesc venirea lui Mesia (iudaism), a doua venire a lui Hristos, sau *parousia* (creștinism și islamism): învierea morților, judecata ultimă sau generală, Raiul și iadul, instaurarea glorioasă a împărăției divine³³, pentru că esența ei este legată de viață, de acea stare ultimă de transfigurare, de dincolo de istorie, stare care este obiectul rugăciunii și speranței³⁴, momentul în care lumea începe din nou având ca scop nu sfârșitul, ci eternitatea.

Omul religios înțelege fiecare clipă ca o șansă unică în care are posibilitatea să transfigureze, prin faptele sale, prezentul efemer în veșnicie și să dobândească această veșnicie. Astfel, viața omului, cu toate ale sale este un bun prilej - și unicul - de a transfigura pe „kronos” (timpul fizic) în „kairós” (timp al mântuirii)³⁵. Prin trăiri și manifestări religioase credinciosul consideră că își poate influența, fără a nega intervenția și aportul harului divin, destinul eshatologic. Raportat la această credință timpul nu mai este văzut ca un dușman care trebuie anihilat, ci mai degrabă ca un cadru care, prin natura faptelor omului, revelează posibilitatea unor intermitențe cu veșnicia, este tema cea mai evidentă în orice religie.

În veșnicia lui Dumnezeu este presupusă posibilitatea existenței timpului, dar a unui timp în care să se concretizeze un răspuns liber din partea omului la chemarea de iubire din veșnicie a lui Dumnezeu³⁶. Cred că din această perspectivă trebuie înțelese cuvintele rostite de Ecclesiast: „*Pentru orice lucru este o clipă prielnică și vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer. Vreme este să te naști și vreme să mori; vreme este să sădești și vreme să smulgi ceea ce ai sădit. Vreme este să rănești și vreme să tămăduiești; vreme este să dăruiești și vreme să zidești. Vreme este să plângi și vreme să râzi; vreme este să jalești și vreme să dănuiești. Vreme este să arunci pietre și vreme să le strângi; vreme este să îmbrățișezi și vreme este să fugi de îmbrățișare. Vreme este să agonisești și vreme să prăpădești; vreme este să păstrezi și vreme să arunci. Vreme este să rupi și vreme să coși; vreme este să taci și vreme să grăiești. Vreme este să iubești și vreme să urăști. Este vreme de război și vreme de pace.*” (Eccl. 2, 1-8).

Aceste cuvinte nu ar trebui înțelese în sensul că

omul ar dispune de timp și că are vreme să facă de toate. Omul nu dispune de timp, el trăiește în timp și are menirea să regăsească sensul *încorporat* în timp. Sintagma „*vreme este*” nu înseamnă că omul „are” vreme. Este diferența fundamentală între faptul de „a fi” și „a avea”. Omul nu *are* timp, ci el *este* în timp. Și dacă el este în timp, prin acțiunile sale va fi capabil să actualizeze la momente diferite sensurile puse de Dumnezeu în timp. În acest fel el se află într-o mișcare care converge spre Dumnezeu, prin faptele bune el trăiește timpul ca o înaintare spre veșnicie.

Odată acceptate ca existente cele două dimensiuni ale eshatologiei, trebuie cunoscute, această apropiere se poate face numai prin Revelație divină întrucât Stăpânul *eshatonului* este Dumnezeu. În același sens, Sfântul Athanasie cel Mare³⁷ afirma că „Dumnezeu i-a dat omului nu numai existența, ci și capacitatea de cunoaștere... Prin comunicare și prin transcendența lui absolută, El stimulează în noi atât voința de cunoaștere, cât și cuvântul comunicativ, care, în fond, sunt identice”³⁸. Se poate afirma, deci, că structural omul este o ființă religioasă, adică o ființă care-și îndeplinește funcția și vocația în orizontul credinței, înțeleasă ca relația omului cu Dumnezeu, în mod liber și conștient.

Concluzie

Relația *Euchologie - Euharistie - Eschaton* este întemeiată pe Revelație, pe deschiderea lui Dumnezeu spre om, pe afinitatea spirituală dintre Creator și creatura Sa rațională, chip în lume și în cosmos al lui Dumnezeu. Fără Dumnezeu în rugăciune, „omul nu mai este om, fără religie omul, cu toate realizările lui în plan material, rămâne un alienat”³⁹. De altfel, această diferențiere fundamentală se cristalizează ca argument al unui numitor comun care poartă cu sine certitudinea unui mare adevăr: redefinirea ontologică a omului și fundamentul creștin al incursiunii sale gnoseologice sunt demersuri posibile în primul rând în Biserică, spațiul sacralizat în care ne putem regăsi reperele autentice.

De aici, cu pledoaria și lucrarea misionară structurate pe adevărul kerigmei apostolice și capacitatea apologetică a mărturiei creștine, dar și prin adaptarea dinamică a demersului propovăduirii credinței, se poate cristaliza un răspuns adecvat și necesar credincioșilor aflați pe calea care, prin Sfânta Taină a Euharistiei, „duce spre Împărăția Cerurilor unindu-l pe om cu Dumnezeu”⁴⁰ împlinindu-le, întru veșnicie, orizontul eshatologic.

Note

1. Din perspectiva etimologică, termenul DOXOLOGIE este formată din logos (cuvânt, rațiune - aspect care-l apropie prin caracterul imuabil de lege) și doxa (simpla părere). O analiză a nivelului semantic teologic ne precizează modalitatea prin care Creștinismul a făcut relația celor două etimoane perfect simbioțică, respectiv nevoia omului de a-și slăvi Creatorul: Doxa -părere, opinie credință la care se adaugă logos – cuvânt, cu rădăcina în verbul lego– *eu spun*. De aici avem conexiunea cu termenul care ne interesează: doxologie, de la *doxa* „slavă” – de aici termenul de *slavoslovie*), denumirea imnului lui Antinogen (†. 196) „Slavă întru cei de Sus, lui Dumnezeu”, care se cântă sau se citește la sfârșitul Utreniei. Când se cântă (în duminici și sărbători), poartă denumirea de *doxologie mare* iar când (în restul zilelor) se citește, se numește *doxologie mică*. Tot *doxologie mică* se numește uneori ecfonisul (formula de încheiere a ecteniilor), precum și imnul trinitar din secolul IV: „Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh”). Doxologia mare este cunoscută încă de la sfârșitul secolului I, indicații despre utilizarea ei găsindu-se în *Codicele alexandrin*, la Sfântul Atanasie cel Mare (†374) și la Sfântul Ioan Hrisostom (secolul IV).

2. Vasile TONOIU, *Idoneismul - filosofie a deschiderii. Studiu asupra gândirii lui Ferdinand Gonseth*, Editura Politică, București, 1972, pp. 137- 138.

3. Alex ROSENBERG, *Philosophy of Science. A contemporary introduction*, Second Edition, Routledge Contemporary Introductions to Philosophy, Routledge, Taylor & Francis Group, New York and London, 2007, p. 9.

4. Reluând ideea limitelor cunoașterii, ca geneză a decentrării interogației umane asupra ființării, Henri Bergson sublinia că, după Aristotel, „pe măsură ce filosofia își va îndrepta atenția asupra acestor forme pe care gândirea le delimitează, iar limbajul le exprimă, ea le va vedea înălțându-se deasupra sensibilității și devenind, prin rafinare, concepte pure, în stare să se concentreze într-un concept unic, în ultimă instanță, sintetiză a întregii realități, desăvârșire a oricărei perfecțiuni. Dimpotrivă, pe măsură ce va coborî spre izvorul invizibil al mobilității universale, ea îl va simți fugindu-i de sub picioare și golindu-se, pierzându-se în ceea ce se va numi neantul pur”. Henri BERGSON, *Evoluția creatoare*, trad. Vasile Sporic, Editura Institutul European, Iași, 1998, p. 296.

5. Prof. Dr. Corin BRAGA, *De la arhetip la anarhetip*, Editura Polirom, Iași, 2006, p. 243.

6. Daniel BELL, *Die grosse Erneuerung : Religion und Kultur, in nach-industriellen Zeitalter*, “Die Zukunft der Westlichen Welt”, 1976, pp. 178 - 206, apud Mircea MANDACHE, „Procesul de secularizare și modernizarea societății europene”, în *RRS*, 1-2/ 1999, p. 28.

7. Carl F. H. HENRY, *Dumnezeu, revelație și autoritate*, (vol. 3: *Dumnezeu care vorbește și arată*), trad. Agnes Dragomir, Editura Cartea Creștină, Oradea, 1996, p. 251.

8. Basarab NICOLESCU, *Transdisciplinaritatea. Manifest*, trad. Horia Mihail Vasilescu, ed. a II-a, Editura Junimea, Iași, 2007, p. 86.

9. Jacob NEEDLEMAN, *De ce nu putem să fim buni*, trad. Carmen Ion, Editura Curtea veche, București, 2008, p. 59.

10. Alfred North WHITEHEAD, *Process and Reality*, (ed. David Gray Griffin și Donald W. Sherburne), Macmillan, New York, 1978, pp. 87-88, apud Keith WARD, *Marile întrebări din știință și religie*, Coll. „Știință, Spiritualitate, Societate”, colecție coordonată de Basarab Nicolescu și Magda Stavinschi, trad. Dina Litzica, Editura Curtea veche, București, 2011, p. 169.

11. Paul TILLICH, *Curajul de a fi*, trad. Sorin Avram Vîrtop, Editura Herald, București, 2007, p. 28.

12. Jürgen MOLTMANN, *The Church in the Power of the Spirit: A Contribution to Messianic Ecclesiology*, Harper and Row, New York, 1977, p. 2.

13. În ceea ce privește metoda interpretării prin limbaj, vezi Tulio de MAURO, *Introducere în semantică*, trad. Anca Giurescu, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1978.

14. Cf. Robert AUDI (General Editor), *The Cambridge Dictionary of Philosophy*, Second Edition, Cambridge University Press, New York, 1999, p. 223.

15. Paul RICOEUR, *Conflictul interpretărilor. Eseuri de hermeneutică*, trad. și postfață Horia Lazăr, Editura Echinoc, București, 1999, p. 9.

16. Cf. Jean-Pierre LONGCHAMP, *Science et croyance*, Desclée de Brouwer, Paris, 1992, pp. 201-202.

17. Anne FOURNIER, Catherine PICARD, *Secte, democrație și mondializare*, trad. Radu și Rodica Valter, Editura 100+1 GRAMAR, București, 2006, p. 66.

18. Pr. Prof. Dumitru STĂNILOAE, *Drumul cu Hristos Mântuitorul prin tainele și sărbătorile Bisericii Ortodoxe*, în rev. Ortodoxia, Anul XXVIII (1976), nr. 2, p. 402.

19. Sf. IOAN DIN KRONȘTADT, *Liturghia – cerul pe pământ*, trad. Boris Buzilă, Editura Deisis, Sibiu, 2002, pp. 162-165.

20. Pr. Prof. Dumitru STĂNILOAE, *Spiritualitate și comuniune în Liturghia ortodoxă*, Editura Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1986, p. 98.

21. Conf. Pr. Ilie MOLDOVAN, *Rolul preotului în promovarea și cultivarea vieții religioase – morale în parohie*, în rev. Biserica Ortodoxă Română, Anul XCVIII (1980), nr. 11 - 12, p. 1148.

22. CLEMENT ALEXANDRINUL, *Stromate*, VII, 39, 6, trad. Pr. Dumitru Fecioru, în col. PSB, vol. 5, EIBMBOR, București, 1982, p. 500.

23. EVAGRIE PONTICUL, *De Oratione*, (LXXXIV, 1), trad. Dumitru Stăniloae, în *Filocalia*, vol. 1, Sibiu, 1947, p. 75.

24. Pr. Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Revelația prin acte, cuvinte și imagini*, în rev. Ortodoxia, Anul XX (1968), nr. 3, p. 375.

25. Idem, *Rugăciunea lui Iisus și experiența Duhului Sfânt*, Editura Deisis, Sibiu, 1995, p. 33.

26. Cf. Arhim. SOFRONIE, *Rugăciunea experiența Vieții Veșnice*, ed. a II-a, trad. diac. Ioan I. Ică jr., Editura Deisis, Sibiu, 2001, p. 160.

27. ORIGEN, *Despre rugăciune*, 2, (PG 11 col 421), în col. PSB, vol 7, trad. Teodor Bodogae, Nicolae Neaga, Zorica Lațcu, EIBMBOR, București, 1982, p. 203.

28. Idem, *Contra lui Celsus*, VII, 44, trad. Teodor Bodogae, EIBMBOR, București, 1984, p. 481.

29. MOLITFELNIC, EIBMBOR, București, 2002, p. 558.

30. CEASLOV, *Paraclisul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu*, EIBMBOR, București, 1970, pp. 485-496.

31. Pr. Prof. Dr. Ene BRANIȘTE și Prof. Ecaterina BRANIȘTE, *Dicționar Enciclopedic de Cunoștințe Religioase*, Editura Diecezană, Caransebeș, 2001, p. 158.

32. Maurice CARREZ și François MOREL, *Dicționar grec – român al Noului Testament*, traducere de Gheorghe Badea, Editura Societății Biblice Interconfesionale din România, București, 1999, p. 120.

33. Pr. Dr. Ioan MIRCEA, *Dicționar al Noului Testament. A-Z*, EIBMBOR, București, 1995, p. 156.

34. Adrian LEMENI, *Sensul eshatologic al creației*, Editura ASAB, București, 2004, p. 36.

35. Maurice CARREZ și François MOREL, *Dicționar grec-român al Noului Testament*, ..., p. 146.

36. Pr. Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. 3, ed. a III-a, EIBMBOR, București, 2003, p. 245.

37. Sfântul Athanasie cel Mare, *De incarnatione Verbi*, cap. III, P.G.25, col. 192B, apud Pr. Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE *Chipul nemuritor al lui Dumnezeu*, Editura Cristal, București, 1995, p. 12.

38. Ibidem, p. 15.

39. Pr. Gheorghe PETRARU, *Ortodoxie și prozelitism*, Editura Trinitas, Iași, 2000, p. 205.

40. Sfântul IRINEU DE LUGDUNUM, *Demonstrația propovăduirii apostolice*, trad., introducere și note Prof. Dr. Remus Rus, EIBMBOR, București, 2001, p. 64.

Pr. drd. Viorel-Vasile FLOREA

Sfântul Iosif cel Milostiv, Mitropolitul Moldovei

(15 iulie 1818 - 26 ianuarie 1902)

Sfântul Iosif cel Milostiv, numit și Mitropolitul Iosif Naniescu, s-a născut la 15 iulie 1818 în , în satul Răzălăi din Basarabia, ca fiu al preotului Anania Mihalache și al soției sale, Teodosia, primind la botez numele de Ioan.

Rămas de mic orfan de tată, mama sa devenind monahie, a fost luat la vârsta de 10 ani de ierodiaconul Teofilact în obștea Mănăstirii Frumoasa, din Basarabia, apoi mutat la Mănăstirea Sfântul Spiridon din Iași. După o vreme, amândoi au mers la Mănăstirea Sfântul Samuil din Focșani, iar mai apoi la o mănăstire din județul Buzău, acolo unde a îmbrăcat sfântul și îngerescul chip, primind de la episcopul Chesarie numele de Iosif. Același Chesarie l-a hirotonit și diacon, îndrumându-l la învățătura de carte.

A învățat mai apoi teologie la Academia Sfântul Sava din București, excelând în studiul limbilor clasice și al muzicii psaltice, având ca dascăli vestiți pe profesorul Ioanid și pe părintele Macarie Ieromonahul.

Fiind hirotonit episcop-vicar al Mitropoliei Țării Românești, cu titulatura de Iosif al Mirelor, urma cu multă vrednicie faptele Sfântului Ierarh Nicolae. În anul 1873 a fost chemat spre a sluji episcopiei Argeșului, urmând ca mai apoi să fie ales, peste numai doi ani, Mitropolit al Moldovei, împlinindu-și cu multă osârdie chemarea și slujirea arhierască. El a încheiat și zidirea Catedralei Mitropolitane în anul 1886, începută de Mitropolitul Veniamin Costache, a mutat și Seminarul lui Veniamin de la Socola chiar în palatul domnitorului, iar bisericile Sfântul Nicolae Domnesc și Sfinții Trei Ierarhi le-a reînnoit. În anul 1889 a mutat moaștele Cuvioasei Parascheva din Mănăstirea Sfinții Trei Ierarhi în Catedrala nouă a Mitropoliei, punându-le într-o raclă frumoasă spre cinstire și închinare.

Cele două mari virtuți pe care le avea sfântul erau sfințenia vieții și milostenia. Adeseori cobora singur din chilie, pe trepte, în mijlocul celor săraci, îi mângâia

cu o vorbă, îi binecuvânta și le împărțea bani. Dumnezeiasca Liturghie o săvârșea întotdeauna cu bucurie și cu ochii umeziți de lacrimi. De asemenea, era și un duhovnic înțelept, căutat de multă lume pentru blândețea și rugăciunile lui. Păstorind, deci, cu multă evlavie Mitropolia Moldovei vreme de douăzeci și șapte de ani, s-a mutat în Împărăția Celui pe care l-a slujit toată viața în anul 1902, în ziua de 26 ianuarie. Poporul l-a numit Iosif cel Milostiv, ca urmare a faptelor lui.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa din 5-6 octombrie 2017, l-a trecut în rândul Sfinților, hotărând ca zi de prăznuire data de 26 ianuarie, atunci când a trecut la cele veșnice.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, dăruiește-ne pacea Ta și ne mântuiește pe noi. Amin!

Emanuel-Petrișor SIMEAN, IX A

Cateheză despre Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție

In Numele Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh Amin.
Drept măritori creștini,
Pregătirea apercetivă

Izvoarele Revelației divine se găsesc în Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție. Cuvântul lui Dumnezeu scris sub inspirația Duhului Sfânt se găsește în Sfânta Scriptură. Învățătura descoperită de Dumnezeu și transmisă prin grai viu de către Biserica asistată de Duhul Sfânt este păstrată neschimbată, de-a lungul veacurilor, în Sfânta Tradiție.

Anunțarea temei

În cele ce urmează vom prezenta temeiurile învățaturii și izvoarele sale ce se găsesc în Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție.

Tratarea

Revelația divină s-a realizat în întreaga istorie a omenirii, începând cu cea dată protopărinților noștri și terminând cu cea care a atins culmea, în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel întrupat: „După ce Dumnezeu odinioară în multe rânduri și în multe chipuri a vorbit părinților noștri prin prooroci. În zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul, pe Care L-a pus moștenitor a toate și prin Care a făcut și veacurile”. (Evrei 1,1-2)

Sfânta Scriptură „Cartea Cărilor” sau Biblia este o colecție de cărți sfinte, scrise de prooroci, apostoli sub inspirația Duhului Sfânt. Sfânta Scriptură, biblioteca cărților sfinte stă în fața cititorului ca o prescură care poate să rămână pâine dospită, poate deveni anaforă sau se poate transforma în Trup euharistic. Această generoasă colecție de bibliotecă sfântă, împărțită în două Testamente împreunate sub aceeași copertă, o lucrare divină, asistată de Duhul

Sfânt: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre învățatură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înțelepciunea cea întru dreptate” (II Timotei 3,16) este scrisă în aproximativ 1500 de ani (între 1400 î. Hr. și 100 d. Hr.) care nu e „cea mai mare ca întindere” ci „cea mai prețioasă, pentru cuprinsul și roadele ei în sufletele noastre”.

Vechiul Testament, frați creștini, ne înfățișează istoria revelației de la Adam până la Hristos, care cuprinde 39 de cărți canonice iar Noul Testament cuprinde 27 de cărți canonice. Prin cuvântul „Canon” înțelegem totalitatea cărților sfinte insuflate de Dumnezeu.

Când e vorba despre Sfânta Scriptură a Vechiului Testament și a Noului Testament, cuvântul „Testament” mai are și înțeles de „legământ”. El e „Legământul” dintre Dumnezeu și om, făcut îndată după căderea acestuia, prin făgăduința dată de Dumnezeu primilor oameni că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. Acest legământ, pe cale de a fi uitat de oameni, a fost reînnoit față de Patriarhul Avraam (Fac. 12, 1-4), apoi a fost încheiat, în scris, pe muntele Sinai, între Dumnezeu și poporul evreu (Is. 20).

Dreptmăritori creștini,

Cuvântul „tradiție” înseamnă predare, transmitere. Sfânta Tradiție este învățătura dată de Dumnezeu prin viu grai Bisericii. Ca și Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiție cuprinde descoperirea dumnezeiască trebuitoare mântuirii noastre. Ea este viața Bisericii în Duhul Sfânt, sau permanenta prezență a Duhului Sfânt în viața Bisericii. În înțelepciunea Sa, Dumnezeu a voit ca adevărurile Descoperii dumnezeiești să fie dată întâi prin viu grai, spre a fi ușor înțelese și primite. Credința se dobândește și se întărește, la cei mai mulți oameni, îndeosebi prin viu grai. Sfântul Apostol Pavel spune: „Credința este din auzire, iar auzirea prin cuvântului lui Hristos” (Rom. 10, 17).

Recapitularea

De cine este insuflată Sfânta Scriptură? Sfânta Scriptură este insuflată de Dumnezeu, prin Duhul Sfânt spre învățatură, mustrarea cea întru dreptate. Când a fost scrisă ea? Sfânta Scriptură a fost scrisă în aproximativ 1500 de ani (1400 î.Hr. și 100 d.Hr.). Ce cuprinde Sfânta Scriptură? Ea cuprinde: „Cuvântul lui Dumnezeu viu și lucrător și mai

ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri”. Câte cărți canonice cuprinde? Sfânta Scriptură cuprinde 39 cărți canonice în Vechiul Testament, și 27 cărți canonice în Noul Testament. Ce înțelegem prin cuvântul „Canon”? Prin acest cuvânt înțelegem totalitatea cărților sfinte insuflă de Dumnezeu. Ce înseamnă cuvântul Tradiție? Cuvântul Tradiție înseamnă: predare, transmitere, învățătura dată de Dumnezeu prin viu grai Bisericii. Ce este Tradiția? Este Viața Bisericii, permanenta prezență a Duhului Sfânt în viața Bisericii.

Asocierea

Biserica unește în aceeași viață a Duhului Sfânt, Scriptura și Tradiția, încât ele nu pot fi considerate ca: două mărimi așezate una alături de alta, oarecum independent și static. Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție reprezintă izvoarele, căile sau formele prin care Revelația divină, care s-a dat o dată pentru totdeauna, s-a comunicat, asimilat și interpretat în și de către Biserica. Atât Sfânta Scriptură cât și Sfânta Tradiție sunt necesare pentru credința Bisericii.

Generalizarea

Sfânta Scriptură este colecția cărților sfinte, scrise sub inspirația Sfântului Duh, într-o perioadă de 1500 de ani (1400 î. Hr. și 100 d. Hr.), Sfânta Tradiție reprezintă al doilea izvor al Revelației divine, reprezentând viața Duhului în Biserică, prin adevărul de credință care totdeauna, pre-tudindeni și de către toți a fost mărturisit și trăit spre mântuirea sufletului. Fiind cartea de temelie a Bisericii, Sfânta Scriptură are o valoare și o importanță deosebite. Orice cuvânt al Sfintei Scripturi constituie pentru Biserică un adevăr de credință și un îndreptar. Sfânta Tradiție reprezintă descoperirea lui Dumnezeu, adevărul de credință și de viață lăsat de Mântuitorul și de Sfinții Apostoli pe care Biserica cea una: „stâlp și temelie adevărului” (I Tim. 3,15), îl păstrează neîntinat ca pe o comoară de mare preț.

Aplicarea

Credincioșilor Bisericii le revine datoria de a-i cunoaște conținutul și de a o respecta alături de Sfânta Scriptură ca pe un legământ divin, aducător de mântuire. Când ele nu sunt prezente în viața fiecărui creștin, credința lui rămâne asemenea unui licăr de lumină ce se pierde în pustiul întunecat al acestei lumi.

Ștefan ALBU, XII A

Bilețele cu iubire

Valentine's Day nu este doar despre iubire, ci și despre aprecierea celor din jur.

Între 10 și 14 februarie Consiliul Școlar al Elevilor a organizat activitatea „Bilețele cu iubire”, prin care fiecare elev din școală a avut oportunitatea de a trimite anonim, gânduri frumoase celorlalți prin intermediul „Plicului mesager”.

În decursul activității, cei peste 50 de participanți au primit mesaje drăguțe care le-au schițat pe fețe zâmbete și le-au făcut ziua mai bună.

Surpriza activității: cine pune cele mai multe bilețele va primi o pizza din partea Cafenelei Muzicale, a fost axul pivot care a stârnit curiozitatea. Edera Prodan a fost cea care a scris cele mai multe mesaje (peste 100) și câștigătoarea surprizei.

În speranța că activitatea a fost pe placul colegilor noștri, și că am reușit să stârnim curiozitatea și celor care au ezitat să participe, așteptăm cu nerăbdare anul următor pentru a pregăti următoarea ediție.

Consiliul școlar al elevilor

Viața între nevoi și resurse - Pușculițe salvatoare

In luna martie a anului școlar 2021-2022, la Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi, s-a desfășurat prima activitate din cadrul proiectului „Viața între nevoi și resurse” având ca titlu „Pușculițe salvatoare”. Proiectul a fost realizat în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Botoșani, având ca obiectiv organizarea de activități extrașcolare la care participă elevi, cadre didactice și părinți din unitățile de învățământ din județul Botoșani. Acesta vizează promovarea noilor educații, prin dezvoltarea competențelor financiare, atât în rândul elevilor, cât și în rândul profesorilor și părinților, prin organizarea de activități practice, fișe tematice, exponate numismatice, expoziții.

Desfășurarea activităților se realizează cu sprijinul coordonatorilor proiectului: Inspector școlar general, prof. dr. Macovei Ada Alexandrina, inspector școlar, prof. Tanasă Ana Gabriela, inspector școlar, prof. Sandu Ana Lăcrămioara, inspector școlar, prof. Butescu Gianina și prof. Dorohoncianu Anamaria.

Prima activitate a fost de tip practic, participanții având ca obiectiv identificarea materiilor prime și materialelor necesare realizării a trei categorii de Pușculițe salvatoare.

Pușculițele au fost realizate pe trei categorii bugetare: 20 - economii, 50 - nevoi și 30 - dorințe.

Elevii au lucrat în cadrul sălilor de clasă împreună cu diriginții sau acasă împreună cu părinții, frații și surorile. Pușculițele au fost apoi prezentate de fiecare elev și expuse în holul școlii dar și pe grupurile de Facebook: CAEJ - Viața între Nevoi și resurse (<https://www.facebook.com/groups/431895598741639/>) și Seminarul Teologic „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi#Viața între nevoi și resurse (<https://www.facebook.com/groups/3168121896805340/>).

Cu această ocazie elevii au învățat că educația financiară este foarte importantă și că bugetul personal este unul din elementele care ne pot face viața mai ușoară dacă știm cum să-l organizăm. Au conștientizat faptul că fiecare trebuie să-și alcătuiască bugetul personal apoi să-l organizeze după modelul 20/50/30: 20% din venituri trebuie alocat economiilor, 50%

satisfacerii nevoilor de zi cu zi și 30% cheltuielilor pentru satisfacerea dorințelor. De asemenea au constatat că înainte de a face o alegere este important să ne gândim la ceea ce ne trebuie cu adevărat, la ceea ce ne aduce mai aproape de visele noastre și să renunțăm la plăcerea de moment.

(Prof. Gianina BUTESCU, Prof. Anamaria DOROHONCIANU)

Rugăciunea în viața mea

”Rugăciunea scară către Cer”. Pornind de la acest citat, vreau să prezint în câteva rânduri prezența harică a rugăciunii în viața mea.

Cred că fără rugăciune omul nu poate fi un om viu, plin de viață și de bucurie. Absența rugăciunii duce la multe îndoieli și nelămuriri privind viața și activitatea noastră pământească ca fii ai lui Dumnezeu.

Prezența rugăciunii în viața unui om smerit duce la cele mai mari minuni săvârșite de Dumnezeu în viața unei persoane, adumbrindu-l cu pacea Duhului Sfânt.

Revenind la absența rugăciunii în viața noastră, vreau să dau un exemplu din viața mea cu privință la faptul că absența rugăciunii chiar se cunoaște. De exemplu, atunci când nu îmi fac rugăciunile de dimineață, urmează să am o zi copleșitoare, plină de întristări, neputințe și de ispite. Dar, dacă îmi încep ziua cu rugăciunile de dimineață atunci prezența lui Dumnezeu se simte, asigurându-mi o zi cu pace. Deși, uneori poate chiar dacă te închini îți vin întristări, ele trec ca vântul

pentru ca ești sub ocrotirea lui Dumnezeu, urmare a rugăciunilor. Se cuvine când avem întristări să dăm slavă lui Dumnezeu și să ne smerim spunând că: „Slavă Ție Doamne, pentru toate acestea pentru că sunt de folos spre mântuirea mea!”.

Rugăciunea nu trebuie să fie făcută ca să fie împlinită doar datoria ta ca și creștin, ci trebuie făcută din tot sufletul nostru. Rugăciunea sinceră sau rugăciunea cu lacrimi este cea mai primită. În același timp, cererea ta se împlinește și mai ales Dumnezeu vine, te

ia în brațe și îți dăruiește bucuria, mângâierea pentru a nu fi întristat, pentru a nu te crede singur. Am simțit de foarte multe ori, această bucurie, după o întristare. Un exemplu din viața mea îl pot da atunci când mama a plecat la Domnul. Eram mic, nu înțelegeam prea multe, dar evident a fost o întristare foarte mare. Dar, deși mama a plecat, totuși ea a rămas lângă mine. Cum spunea și părintele Constantin Necula: „părinții noștri nu se dezlipesc niciodată de noi”. De foarte multe ori, am simțit-o pe mama lângă mine, în orice necaz și întristare. O simțeam cum era acolo lângă mine, și mă lua

în brațe. Și mai pot spune că golul pe care l-a lăsat în viața mea, Dumnezeu l-a umplut cu dragostea Maicii Domnului. Nu a fost cerere pe care Maica Domnului să nu mi fi împlinit-o. Mereu când fac Paraclisul sau acatistul ei simt o mângâiere sufletească, o ocrotire nespusă, cum l-a legănat pe Mântuitorul, așa simt și eu cum mă leagănă în brațele ei cele preacurate.

În concluzie, rugăciunea face minuni, pentru că ea e mijlocul prin care cererile noastre urcă la Tronul lui Dumnezeu,

trece pe la picioarele Sale, iar Dumnezeu cu Maica Sa și cu toți sfinții vin în ajutorul nostru. Deci, nu lăsați rugăciunea! Nu există motive pentru a nu face rugăciune.

În încheiere vreau să aduc aminte de cuvântul părintelui arhimandrit Teofil Pârâian care spunea că: „Roagă-te cum poți, ca să ajungi să te rogi cum trebuie!”.

Emanuel-Petrișor SIMEAN, IX A

Rugăciunea în viața mea

Rugăciunea este simpla și sincera cerere sau discuție cu Dumnezeu, prin care omul își arată gândul său Lui Hristos, gând de iubire, de prețuire sau simplul fapt de a-i cere ceva pentru folosul duhovnicesc.

Rugăciunea pentru creștinul ortodox este ca o respirație, este ca oxigenul.

Rugăciunea este o arvună a bunătăților prin care omul se împodobește cu harismele Duhului Sfânt.

Înțelegem lucrarea duhovnicească a omului ca fiind oste-neală lăuntrică dar și exterioară.

Una dintre metodele cele mai des folosite este Sfânta Rugăciune. Parintele Arsenie Boca spunea odată unei femei; „Un suflet care nu se roagă este mort, ca un trup care nu are aer și este mort.”

Rugăciunea în viața mea spirituală îmi aduce în mare parte bucurie duhovnicească. Aceasta bucurie și stare de bine se dobândește prin multă seriozitate, perseverență și credință în fapte. Trăirea rugăciunii aduce și multe daruri duhovnicești. Atrage harismele Duhului Celui Sfânt și lucrător spre toată bunătatea și mântuirea într-un mod discret și frumos.

Rugăciunea m-a ajutat de nenumărate ori. În situații când eram pe punctul să eșuez, am strigat la Maica Lui Dumnezeu cea milostivă. Cel mai mult m-a ajutat rugăciunea sinceră și din toată inima înaintea Sfantului Efrem Cel Nou, înaintea Sfântului Ierarh Spiridon, mare făcător de minuni și înaintea tuturor sfinților, cărora le-am cerut ajutorul divin.

Sfinții sunt vii și lucrează. Lucrarea lor am sim-

țit-o numai la cereri smerite și cu multă credință. Altfel nu ar putea ajuta un Sfânt, Mântuitorul sau Maica Sa Preacurată pe cineva, stând cu burta plină, cu poftele trupului sau cu o conștiință învățată cu nesimțire sufletească.

Am observat că vorbirea cu Dumnezeu aduce multă satisfacție sufletului. Iubirea Lui Dumnezeu aduce rugăciunea. Deasa rugăciune aduce pace inimii omenești. Aduce pace în suflet și curățește treptat inima cea plină de rănila păcatului. Rugăciunea este asemenea unui drog. Cel care a luat întru sine acest drog devine dependent de el. Multe persoane spun că sunt dependente de rugăciune și nu mare îmi este mirarea. Creștinii chiar trăiesc rugăciunea. Chiar vorbesc cu Iisus Hristos, o cinstesc pe

Preasfânta Fecioară Maria, maica Preacurată, și mărturisesc pe sfinți ca fiind „casnicii lui Dumnezeu.” Rugăciune bucură sufletele cele întristate de supărare și de grijile vieții acesteia.

Sfântă este Crucea unei om care se roagă cu multă smerenie și nădejde. Fericit și de trei ori fericit este cel care se înaripează cu dumnezeiescul dor al rugăciunii. Va căuta de bună voie pe Dumnezeu. Îl va gusta din plin. El își revarsă harul peste cei ce îl vor, nu peste cei care nu-L vor. Nu vine cu sila! Căutați să fiți buni în rugăciune și silitori în nevoie.

Sincere bucurii duhovnicești și spor la „vorbirea cu Dumnezeu!”

Claudiu-Florin MUHA, IX A

Proiectele Erasmus + Oportunitate reală de dezvoltare personală

„Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat” (Frederic Skinner)

Scoala este locul unde tinerii ar trebui să se dezvolte ca viitori cetățeni, unde ar trebui să învețe, dincolo de curriculum, lucruri esențiale pentru viață, să învețe cât de important este să ne acceptăm, să ne tolerăm indiferent de originile pe care le avem.

Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi este școala care a pus mereu accentul pe legătura de suflet dintre elevi și personalul școlii. Persoana care ne-a încurajat mereu și a fost alături de noi în toate acțiunile întreprinse în acest sens, a fost „Părintele nostru drag”, Pr. Prof. Constantin Muha. A înțeles întotdeauna cât de important este ca mediul în care lucrăm, atât noi, cât și elevii noștri, să fie armonios, sigur, prietenos, dezvoltativ, dialogat.

Prin zecile de proiecte Erasmus+, pe care am început să le implementăm în școala noastră încă din anul 2016, am reușit ca sute de elevi și profesori să participe la activități transnaționale de predare/formare/învățare în numeroase țări din Europa și nu numai. Din primul moment am înțeles că dezvoltarea personală a fiecărui participant a devenit esențială și oferă șansă unică pentru fiecare în parte.

Elevii noștri au înțeles că este cel mai important

să vorbești cu inima și din inimă, mai mult decât să vorbești foarte corect într-o limbă străină, au înțeles că este important să trăiască frumos, simplu, cu dragoste față de semenii și doar în echipă pentru a putea reuși. Noi, personalul școlii, i-am încurajat să îndrăznească, să fie curajoși, să se dedice acțiunilor care îi dezvoltă ca și viitori cetățeni și care le conturează personalitatea.

Proiectele au contribuit la orientarea profesională a elevilor, la creșterea stimei de sine și la îmbunătățirea și dezvoltarea competențelor lingvistice, interculturale, sociale, digitale, civice.

Erasmus+ continuă, prin strădania echipei și a părintelui director Pr. Prof. Chichioacă Petru-Georgel, la Seminarul Teologic Dorohoi, „Școala de la Răscru-ci”, an de an, fără a îndrăzni să rupem șirul minunat al experiențelor de neprețuit trăite prin participarea la acest program.

Proiectul Erasmus+ unește oameni din diferite părți ale continentului. Aici nu contează religia, etnia, cultura sau tradițiile pe care le ai, toți suntem egali. Împreună cu elevii care au venit în mobilitate în țara noastră, am avut ocazia să trăiesc experiențe de neuitat, să leg prietenii pe viață și mai ales să îmi îmbogățesc cunoștințele în limba engleză. Cu prilejul acestui proiect voi avea oportunitatea să vizitez Repub-

lica Cehă, unde sunt mai mult decât sigură că voi avea parte numai de experiențe memorabile și voi întâlni oameni frumoși. *I stay Erasmus!* (Bianca Stredie, XI B)

Chiar dacă nu am participat (încă) într-o mobilitate Erasmus și nu pot să zic că am fost cel mai implicat elev, activitățile desfășurate în cadrul școlii și oamenii noi pe care i-am întâlnit cât timp au fost partenerii noștri în România au fost UNICE. M-a impresionat tot, de la felul de a fi al invitaților până la implicarea și dăruirea tuturor (mai ales a profesorilor români). *Erasmus goes on!!!* (Theodor Sebastian Șurubaru, X B)

Erasmus+ este un proiect minunat, care deschide fiecărui elev noi orizonturi și ne arată că indiferent de etnie și religie, toți suntem egali. Acest proiect pentru mine a fost o experiență deosebită, deoarece am avut șansa să plec în două țări, Slovacia și Croatia, unde am legat prietenii frumoase și am remarcat faptul că limba engleză nu trebuie să o știi la perfecție pentru a comunica cu ceilalți. Sunt foarte fericită că am avut șansa să particip în acest proiect și să învăț lucruri noi, să îmi îmbunătățesc engleza și să mă simt ca într-o familie. (Emanuela Cozmiuc, XII B)

Pentru mine Erasmus+ este, a fost și va fi cea mai frumoasă experiență la care am participat. Pe lângă faptul că mi-am făcut prieteni noi și mi-am îmbunătățit cunoștințele în limba engleză, dar și în alte limbi, Erasmus+ m-a învățat cu adevărat ce înseamnă munca în echipă și m-a făcut să-mi descopăr adevăratul sine. Am participat doar în două mobilități, Grecia și Spania. O mulțime de lucruri m-au impre-

sionat: cultura și tradițiile lor, locurile atât de frumoase și pline de istorie, dar cel mai mult m-a impresionat dedicarea, munca în echipă, prietenia

partenerilor noștri din proiecte! Sper că voi mai avea posibilitatea de a merge pentru că nu vreau să pierd aceste momente frumoase împărtășite cu oameni frumoși. *We stay Erasmus!* (Andra Buțerchi, XI B)

Erasmus+ mi-a oferit posibilitatea de a cunoaște persoane extrem de frumoase, cu care am avut cea mai superbă mobilitate în Croația, m-a învățat că nu contează exprimarea corectă în limba engleză, cât contează caracterul. Datorită autobuzului cu care am mers destul de mult, mi-am dat seama că profesorii

îți pot fi prietenii pe care nu i-ai avut vreodată și asta m-a bucurat extrem de tare. (Roberta Prisacariu, XII B)

Pentru mine Erasmus+ a fost cea mai frumoasă experiență pe care am trăit-o! Pe mine m-a dezvoltat și chiar dacă nu am avut deplasări (încă) mi-am făcut mulți prieteni și spre surprinderea mea mi-am dezvoltat mult engleza! (Alexandra Olariu, XII B)

Pentru mine, proiectul Erasmus+ este, a fost și va fi cea mai frumoasă experiență din anii de liceu. Mi-a oferit oportunitatea de a învăța lucruri noi despre culturile altor țări, de a vizita frumusețile Turciei și, de asemenea, să leg prietenii de lungă durată. Prima mea experiență Erasmus m-a făcut să vreau să nu mă opresc aici; aș vrea să vizitez toată lumea și să învăț mai multe despre țările alăturate nouă. Mobilitatea din Karaman, Turcia, m-a supus la niște provocări cărora consider că le-am făcut față. Una din ele a fost să co-

munic cu persoane de vârsta mea, în limba engleză. Fiind o limbă stăină pentru toate țările participante, ne descurcam cum se putea (fie prin semne, fie prin Google Translate, uneori ajungeam să ghicim cuvintele în limba lor). Cu toate astea, a fost o experiență de neuitat, ceva ce îmi voi aduce aminte peste ani și ani. De asemenea, te îndrum și pe tine, cititorule, să participi la asemenea proiecte... Îți promit că nu vei regreta! Teşekkür ederim, Erasmus! (Anisia-Ioana Țigănescu, X B)

The Erasmus+ project has been a very important factor in me, growing as a person and as a friend. I learned to expand my views to other cultures and languages. Be it my mobility in Turkey or the recent one in Spain, I have learned that throughout our differences, we are all the same, and we hold one beautiful mission with this project, to unite and grow together, we are Erasmus! (Vlad Macovei, XII B)

From my only and latest to Croația, the Eras-

mus+ project is an unforgettable experience. Never have I ever been more excited to learn about their culture, traditions, and especially the people. Making friends is an absolute easy thing, as everybody is very friendly and very welcoming. I love learning new words and I feel very lucky to have been chosen in this amazing project. Long live Erasmus+! (Damian Chicoș, X B)

Ceea ce pot spune despre Croația și Turcia e

simplu...Perfecțiune...Oameni foarte drăguți și foarte serviabili...Deși sunt în clasa a IX a am avut foarte mare noroc participând la 2 proiecte într-un timp foarte scurt...Mulțumesc tuturor persoanelor care m-au făcut să mă simt bine și de ce nu să ne vedem și în alte proiecte. Erasmus + o experiență de neuitat! (Matei Butescu IX B)

Turcia a fost întotdeauna țara mea de suflet și chiar dacă am mai fost acolo în vacanțe, când am fost în proiectul Erasmus+ a fost o experiență inedită care nu se poate compara cu nimic. Am avut ocazia să îmi fac foarte mulți prieteni, să învăț despre cultura lor, să învăț cuvinte în limba lor, să încerc mâncare tradițională și să vizitez locuri extraordinare. Mi-am dat seama că, deși suntem diferiți în multe privințe, cu toții suntem oameni cu dorințe, vise, aspirații și idealuri. (Maria Grigore, X B)

Erasmus+ unește oameni și suflete, prin acest schimb de experiență și engleză stâlcită, zâmbete, îmbrățișări și lacrimi de adio. Deși nu am mers încă în nici o mobilitate, activitățile din cadrul școlii ne-au oferit experiențe minunate alături de oameni frumoși. (Ștefania Muha, X B)

Chiar dacă nu am avut parte de plecări în Erasmus Plus, participând la activitățile organizate în cadrul școlii, acestea m-au motivat și îmi oferă șansa de a călători și de a-mi oferi experiențe incredibile și de neuitat alături de oameni minunați. Prin proiectele

Erasmus ai oportunitatea de a-ți defini propriile idealuri și aspirații. (Loredana Ungureanu, XI B)

Erasmus+ înseamnă pentru toți dăruire, răbdare și dorința de cunoaștere. Personal, consider că proiectele Erasmus+ vin în ajutorul nostru pentru a deschide mai multe căi spre viitor și pentru a ne aduce la cunoștință diferite aspecte din culturi diferite, fie ele bune sau rele. Din păcate, nu pot alege o mobilitate preferată din toate cele 3 la care am luat parte, acestea fiind în Spania, Italia și Grecia, fiecare având unicitatea ei, așteptările noastre, ale elevilor și profesorilor, fiind întrecute de fiecare dată. (Teodora Ghivireagă, XII B)

Proiectul Erasmus + reprezintă cu adevărat o oportunitate, o nouă șansă de a te cunoaște pe tine, cât și de a descoperi diverse locuri frumoase din lume. Interactionând cu diferite persoane și descoperindu-le tradițiile și obiceiurile, îți îmbogățești perspectiva, gradul de cultură și îți dai frâu propriei gândiri de a cunoaște, de a împărtăși și de a se bucura de fiecare moment petrecut într-o nouă experiență. Pentru mine, mobilitatea din Croația a fost o provocare, dar în același timp îndeplinirea unui vis mareș. Aceasta experiență mi-a îndeplinit visul de a călători pentru prima dată într-o țară străină. Fiind în ultimul an de liceu a reprezentat și o provocare deoarece mi-a oferit șansa să descopăr că nici o familie din lume nu se compară cu familia mea și că nicăieri nu e mai bine ca acasă. (Ștefania Ignat, XII B)

Erasmus + pentru mine înseamnă viață, o cu totul altă viață care te scoate din zona de confort de

acasă. Te întorci cu perspective de viitor, știind exact în ce măsură te poți baza pe propria persoană, care îți sunt limitele și până unde îți poți înălța aripile singur. (Antonia Acsinte, XI B)

Conținutul prezentului material reprezintă responsabilitatea exclusivă a autorilor, iar Agenția Națională și Comisia Europeană nu sunt responsabile pentru modul în care va fi folosit conținutul informației.

Prof. Gianina BUTESCU – Manager proiecte Erasmus+

Săptămâna Toleranței și Ziua Internațională pentru Nonviolență în Școală

In săptămâna 25.01 - 01.02.2022, la Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi s-a desfășurat SĂPTĂMÂNA TOLERANȚEI, o acțiune mixtă pe tema violenței școlare, organizată de membrii Comisiei pentru prevenirea și eliminarea violenței, a faptelor de corupție și a discriminării în mediul școlar și promovarea interculturalității și de Grupul de acțiune Anti Bullying, sub coordonarea directorului instituției, pr. prof. Chichioacă Petru-Georgel.

Violența școlară reprezintă o problemă reală și de actualitate cu care comunitățile de elevi se confruntă și care poate sparge echilibrul emoțional firesc al victimei. Efectele pe care violența le produce pot fi, de cele mai multe ori, ireversibile sau pot avea un impact major asupra dezvoltării elevului.

În urma unui studiu efectuat pe un eșantion de elevi din 160 de țări, 2 din 3 participanți au recunoscut că sunt îngrijorați de violența din și de pe lângă școală.

Având în vedere aceste puncte de plecare, Inspectoratul General al Poliției Române, prin Direcția Siguranță Școlară, susține constant eforturile de prevenire și combatere a violenței școlare.

Pentru a marca ziua de 30 ianuarie - Ziua Internațională pentru Nonviolență în Școală - directorul unității de învățământ împreună cu membrii celor două comisii (Comisia de prevenire a violenței și Grupul de acțiune Anti Bullying) au decis să desfășoare activitatea „IA ATITUDINE, spune STOP VIOLENȚEI!” Titlul activității coincide cu mesajul ales de Poliția Română împotriva violenței psihologice. Grupul țintă a fost reprezentat de elevii claselor IX-XII, ambele specializări, care au participat la diverse aplicații pe tema nonviolenței, dintre care menționăm următoarele:

Studiu de caz: Bullying - în această etapă, s-a prezentat cazul unei eleve din școala noastră (fără a i se menționa identitatea), s-au discutat și dezbătut îndelung implicațiile pe care fenomenul bullying îl are asupra elevilor.

Realizarea, prezentarea și promovarea unui material

informativ Power Point de către eleva Prodan Edera, clasa a XI-a B.

Activități comune elevi-membrii comisiilor: runde de întrebări, discuții, dezbateri

VIOLENȚA ÎN SOCIETATE - elevii au fost invitați să participe la un concurs de creație artistică pe tema nonviolenței. Concursul a fost anunțat cu o săptămână înainte, iar cea mai frumoasă lucrare a fost premiată vineri, 28.01.2022. Câștigătoarea concursului a fost eleva Prodan Ramona-Maria, care a venit cu o idee originală și cu un mesaj pe măsură: „BEE kind to others!”

Aceste acțiuni mixte au avut drept obiective:

-optimizarea comunicării între elevi, familiile acestora și profesori.

-conștientizarea fenomenului de violență fizică, verbală dar și a violenței la distanță (agresivitatea din mediul on-line/virtual).

-implicarea elevilor în prevenirea și combaterea violenței școlare.

-participarea activă a elevilor din cadrul Seminarului, ca actori principali, dar și ca parteneri la toate acțiunile antiviolență.

-centrarea prevenirii violenței pe educație și pe valorile civismului democratic.

În cadrul sesiunilor de discuții, elevii au manifestat un real interes, participând activ, adresând multe întrebări, explicând unele metode folosite de ei pentru a-și potoli pornirile agresive, atunci când acestea apar. Am aflat astfel că unii adolescenți încearcă evitarea escaladării unui conflict prin diverse metode clasice, cum ar fi să numere până la 10, să asculte muzică relaxantă atunci când este posibil, să citească, sau chiar să ajute familia la treburile casnice.

Elevilor li s-au sugerat și alte metode de a-și gestiona furia, neliniștea, supărarea sau chiar durerea. Cei mai mulți dintre elevi și-au manifestat dorința de a lua parte și la alte activități viitoare pe această temă atât de controversată.

(Responsabil comisie, Prof. Vlad ISTRATE)

Concursul Județean „Familia creștină în cântec și culoare”, ediția a IV-a

In perioada 15 ianuarie - 30 iunie 2022, Școala Gimnazială nr. 3 din Botoșani, în colaborare cu Parohiile Pacea și Sfânta Treime din Botoșani, a organizat cea de a IV-a ediție a Concursului Județean „Familia creștină în cântec și culoare”.

Scopul Concursului este de a promova valorile creștine și importanța familiei în creșterea și dezvoltarea copilului și atragerea elevilor, a preoților și a profesorilor în desfășurarea de activități extracurriculare, prin realizarea de creații artistico-plastice și literare de către elevii din învățământul primar, gimnazial și liceal.

Din partea școlii noastre au participat elevii Emanuel Simean, Claudiu Muha și Edera Prodan, cea din urmă obținând premiul I cu lucrarea „Rugăciunea, cheia tuturor veacurilor”, alcătuită sub coordonarea prof. Mădălina Terciu.

Felicitări tuturor participanților și coordonatorilor!

ROMÂNIE, COLȚ DE RAI

Soarele călătorește spre asfințit. Munții par aprinși și încet se desfac așternându-se pe văi perdele de umbră. Intrând în această descriere, pun în față, în aceste rânduri, niște frumoase locuri din România noastră cea de nepătruns.

Prin căpatâiul dealurilor, frumoasele dealuri ale Moldovei, se arată Prutul în șerpuiți mari. Venind tulbure în hotarele noastre își împinge apa lină în lunca largă. Tăcut, înghite malurile nisipoase părăsindu-le uneori, căutându-și o albie nouă. Curgând în lungimea sa, între maluri joase, rupte, pustii, umbrite arareori de câte un zăvoi, cuprinde toată marginea Moldovei neavând nimic special și smerindu-se ca un om față de celelalte râuri din țară.

Lăsând Prutul cel modest în spate ne îndreptăm în valea Moldovei, în sălașul munților Sucevei. Codrii Carpaților își fac și dâșii simțită prezența în falduri largi. Cerul, de un albastru limpede, arată pe ici pe colo câțiva norișori pe care soarele îi înțepă și îi sparge. Pe sub poalele munților, ne stă în față Mănastirea Râșca, întemeiată de episcopul Macarie al Romanului, în zilele domnitorului Petru Rareș. Pe lunca Moldovei se-nșiră ca o salbă sate minunate, așezări de moșeni, care păstrează cu credință portul popular. Rădășenii cu vestitele-i livezi de meri și Brădețul cu minunata pădure unde se află un lac dormind între brazi, aflându-se pe lângă izvoare zgomotoase ce se prăbușesc printre stânci. Și pe toate văile acestea găsești doar amintiri frumoase și un peisaj superb.

În cele din urmă, „aterizăm” pe meleagurile Neamțului. Păduri nestrăbătute, din înaltul soarelui săgetează un norișor, ridicându-se alți nori mai posomorâți. Aer răcoros, care face ca frunzele să tremure. Pornim pe cărarea schitului Ceahlău care e ca un castel în zare pe bolta albastră a cerului, cărarea urcă în cotituri, brazi lungi doborâți de bătrânețe, acoperiți de mușchi, în picioare, putreziți, întind brațe negre, cerșind parcă ajutor. Se deschide iarăși priveliște largă spre munți. Jos, se vede schitul Durăului, înaintând pe podiș, lăsăm în stânga și în dreapta stâne de oi și capre.

E o liniște ca în vis în această țară, mai ales în locurile prezentate, care în sufletul fiecăruia redeșteaptă dulcea și sfânta evlavie a copilăriei și a liniștii.

Emanuel Petrișor SIMEAN, IX A

GRĂDINA VIRTUȚILOR MELE

Aș vrea ale mele patimi nesecate
Din trupul meu să le gonesc,
Și cu nevrednicile mele fapte,
Pe Stăpân să-L împlânzesc.

Al urâciunii greu sălaş,
M-am făcut, fără să vreau.
Zile întregi plâng cu amar,
Pe Domnul în seamă că nu-L iau.

Fapta mea cea urâcioasă
Strigă multă răzbunare.
Eu te rog Iisus blând,
Dă-mi Tu mila Ta cea mare.

Căci florile virtuții mele
Tot mai des se ofilesc,
Iar copacii umilinței
Muguri mulți nu mai rodesc.

Floarea caldă a iubirii
Nu mai este cum era,
Căci cârtesc la Dumnezeu:
Doamne, am o cruce grea!

Frunzele milostivirii
Se vestejesc neîncetat,
Iar viermii patimii, ai urii,
Rădăcinile-au mâncat.

Livada faptelor creștine,
Uscată este la vedere.
Floarea vieții din grădină,
Încet și sigur simt că pier.

Aș vrea din nou să înflorească
Florile virtuții mele.
Se usucă neîncetat,
Dar și eu încet cu ele.

Claudiu-Florin MUHA, IX A

NATURĂ PRIN OCHI DE COPIL

Strălucitor și minunat
Apus de soare fără vreme,
Coboară soarele cel fermecat
Lăsând în urmă stele.

Printre albe siluete
Și prin codrii reci de gheață,
Se ascunde minunatul
Topind tărâmul cel de viață.

Apusuri line trec prin codri,
Se lasă în jos și suspinând,
Fost-a zi, s-a făcut noapte,
A luminat acest pământ.

Păsările cele depărtate
În țările cele călduroase,
Se întorc în codrul minunat,
La pădurile cele foioase.

În natura dezghețată
Prin păduri, dar și câmpii,
Se ivesc florile albe,
Brândușele și ghiociei.

Claudiu-Florin MUHA, IX A

RUGĂCIUNEA, CHEIA TUTUROR VEACURILOR

Rugăciunea reprezintă cea mai pură formă de mulțumire adusă divinității, prin care ființa umană își poate curăța sufletul de însemnele răului.

Încă din cele mai vechi timpuri, comunicarea cu Dumnezeu a fost tratată cu importanță deosebită, întrucât roadele acesteia au luminat existența fiecăruia dintre noi. Însăși rugăciunea, în esența ei, manifestă o formă de iubire și de prețuire față de Creatorul lumii. Pentru mine rugăciunea a reprezentat întotdeauna ieșirea din realitate și cufundarea într-o lume aparte, unde gândurile prind glas, inima este cuprinsă de liniște, iar întreaga ființă este eliberată de cele mai grele poveri. Credința înseamnă iubire, iar iubirea înseamnă prețuire. În contextul nostru, prețuirea este dedicată roadelor primite în urma mulțumirii. Fie că sufletul este încărcat până la epuizare, fie că este cuprins de liniște, rugăciunea nu cere nici timp, nici spațiu, ci doar sinceritate.

Încă din copilărie, biserica și rugăciunea au fost două lucruri pentru care familia mea a pus un preț deosebit. Când tatăl meu îmi spunea mereu: „Draga mea, încă ești un copil. Acum poate totul pare o glumă, dar nu se știe ce veacuri vor veni. Fii cu băgare de seamă, căci gândurile tale sunt ca frunza în vânt. Închină-te seara, ca somnul să-ți fie somn și nu povară”. Presupuneam mereu că tatăl meu glumește, însă, venirea celor mai grele și întrebătoare veacuri nu a întârziat, și cum credința îți este armă, dincolo de prezentul lipsit de speranță, nu trebuie lăsată să piară.

Mereu rugăciunea în familie era total diferită de cea din biserică. În biserică gândurile vin ca un val ce nu poate fi exprimat. Sunetul înduioșător al corului și întreaga slujbă te fac să uiți, pentru o clipă, de neajunsuri, de dorințe și de tot ce îți întunecă întreaga gândire. Pe când acasă, într-un mediu lipsit de cântece bisericești, concentrarea pe ce avem nevoie și nu pe ceea ce avem deja, capătă proporții mai mari. Cu toate acestea, credința este singura lumină ce va dăinui dincolo de întuneric.

Niciodată nu este prea târziu să aduci mulțumire divinității, pentru ființa care ești astăzi și pentru tot ce ai. Să

crezi cu tărie că păcatele pot fi iertate și că viața de veci va fi moștenită de cei ce cunosc și ascultă cuvântul Învățătorului reprezintă o sămânță căzută pe pământ roditor. Asemenea pildei Semănătorului, fiecare om tratează rugăciunea și credința cu propria putere. Pentru unii oameni, rugăciunea nu este constantă, ci atunci când primejdia este mai mare, își aduc aminte de Dumnezeu. Alți oameni consideră rugăciunea un simbol al eternității și al dovezii vii că apropierea de Dumnezeu este un fapt al iubirii. Dintre toate perioadele anului, postul este cel care pune în balanță sufletul și mintea. Este poate cea mai importantă perioadă din an, în care rugăciunea are daruri desăvârșite. Fie că membrii familiei sunt în primejdie de boală, fie că sufletul unuia dintre ei seacă în răutate sau de chiar tu te lași pradă balanței răului, rugăciunea și mărturisirea sunt singurele ce te pot salva.

Rugăciunea nu este asemenea unei cărți pe care o citești doar când îți aduci aminte și o uiți la fel de repede, fără să extragi învățături. Rugăciunea este asemenea celui mai frumos porumbel alb. Este aducătoare de pace, de liniște, de ajutor, întrucât inima omului este construită de Dumnezeu cu darul mulțumirii și al milei. Dacă totul în această lume, ar fi doar pace și armonie, nimeni nu ar mai ști să fie el însuși. Nimeni nu ar mai ști să prețuiască momentele importante. Totul ar deveni o perfecțiune greu de suportat, chiar și pentru cel mai pozitivist om. De aceea, lumea este construită din perspectiva unei inimi reci și a unei inimi calde. Deși inima caldă se distruge încet, rugăciunea este tratamentul ei în orice situație.

Să mizezi pe curaj este doar o idee, în schimb să contezi pe Dumnezeu este într-adevăr un ajutor nevăzut și un sprijin etern.

Importanța rugăciunii nu poate fi definită. Poate fi simțită și explicată în termeni de mulțumire. Cel credincios nu va fi pierzător niciodată, întrucât tot ce este menit să înflorească în univers începe cu însăși sufletul omului.

Edera PRODAN, XI B

Someday among the stars (final part)

By morning Orion managed to fall asleep, he was exhausted. Thoughts kept him awake all night. It was really hard dealing with them. It was finally time to go and hand her the gift. He was very nervous.

When he got out of the house he saw the car of Adhara's mother leaving. He didn't notice that Adhara was also in the car. Ringing the doorbell, he realized that there was no one at home. After a while, he picked up his phone and called her. After calling her a third time someone finally answered: it was a man's voice. He asked who was on the phone. He was shocked and the telephone dropped from his hand. The man on the phone was a doctor: „Adhara Barlowe was admitted to the ER. Her mother brought her in not so long ago. She is now in intensive care.”

Orion couldn't believe his ears. He did not hesitate and rushed to the hospital. In the waiting room was Greta, her mother, crying in the sleeves of the sweater. When she saw Orion, she stood up and clutched him in her arms. She really needed a caress. Orion had Adhara's gift in his hand, which he quickly hid behind his back.

„What happened with Adhara? When I heard what happened, I've come as soon as I could.”

„I have found her unconscious this morning in the bathroom. I don't know what happened.” They stopped talking and tears began to flow even harder on their cheeks.

Soon, the doctor left the room where Adhara was, heading for the two of them: „We stabilized the girl but she's still unconscious. She should be under the care of a doctor for at least another 24 hours. She survived miraculously. We need to do some more tests to find out what really happened to her.”

With his eyes full of tears, Orion asked: Can we at least see her?

The doctor looked at the two: Of course! Come with me!

When they entered, they saw her immediately. She was connected to a device that helped her breathe. In Orion's eyes she was looking like The Sleeping Beauty. They sat down next to her, stroking her. The doctor told them that the results came... she had a heart attack. Tears were falling on Adhara's hands. A warm tear made her shudder. The two made her wake up. A warm hand began to caress mother's head. Adhara opened her eyes and saw the two crying. A tear escaped from her big eyes. Her mother kissed her cheek with tears in her eyes.

Visiting hours were coming to an end, but someone could stay with Adhara to watch over her. Her mother was exhausted and certainly could not sleep in a chair. Seeing how tired she was, Orion offered to watch over Adhara. In a few hours, bedtime had come. Orion watched Adhara sleeping peacefully, as if nothing had happened. Later, he fell asleep thinking of her. In the morning he woke up before her, bringing her breakfast. He took the tray carefully and placed it on the nightstand waiting for her to wake up. When he turned around he met her eyes, she was already

looking at him with a sparkling in her eyes. Orion smiled shyly. Later that day, Adhara was miraculously feeling better. The doctors decided to let her go home, but to keep her under a strict observation. On the way home, in the car, Orion finally felt it was time for the gift he was so nervous about. When she saw the gift, her eyes widened. She was pleasantly surprised that Orion thought of her. She certainly didn't know he was always thinking about her. She did not know that his heart was so troubled. Neither of them wanted to ruin their friendship, but they were both feeling something else, too. The distance made the feeling even stronger. Before he left, he wanted to tell Adhara about the feelings that were pressing on him, but he didn't know if he would return, and he thought that it was not making any sense to bother her with those ideas. In the gift box were a lot of letters that Orion had wanted to send her over the years, but failed. Among the letters were two bracelets made by him that he did not have time to give her before he left. Adhara let out a childish smile. She loved everything about the gift.

After arriving home, Adhara stayed in her room reading the letters written with a cute awkwardness. She smiled at each of them. She finally realized how was Orion feeling.

Suddenly hundreds of butterflies began to be felt by her. It was something you can't describe in words. She needed to think about it, so she went to the balcony again.

Orion was already at his window, staring at the fading shooting stars in the sky. Adhara saw him, this time he was in the moonlight, looking at the sky with eyes full of falling stars. She couldn't see nothing but him. Suddenly all the stars disappeared, the only stars she was seeing were in his eyes. Orion didn't expect her to be on the balcony that night, but there she was. She looked like an angel. When he looked again she was gone. She thought that this was the only chance she could talk to her alone, just the two of them. When he wanted to close the window, he heard a whisper. Adhara had just gone down to the garden near his house. He ran out of the house to be next to her.

That night everything changed. Under the magic of the night sky, under the stars that seemed to have formed a dome above them, they confessed their deepest feelings.

They finally had time to talk about anything. It was magic. They had finally found each other. Everything was perfect in the following years, they had enrolled at the same university. She became an astronomer and he published his first book, „Back to You.” Everything was like a wonderful dream from which you were afraid to wake up. Two years later, Adhara broke the news. She was pregnant. This news brought all their loved ones to the heights of happiness. Nothing could be better! There were no complications during the pregnancy and she was completely healthy.

After nine months that passed quickly, it was time to bring a miracle to life.

The night Adhara was due to give birth, a doctor made a huge mistake and now she and her little miracle were in danger. The doctors could save only one of them. Adhara sacrificed her life and let her little ray of sunshine live. **WHEN ONE STAR DIED, ANOTHER ONE WAS BORN.**

Orion remained the little girl's only support, and the little girl his only relief after his wife's death.

Years have passed since Adhara's death and he is still talking to her, looking at the sky. Orion and his little Selene continue to go to the old willow, the place where he shows to Selene the names that her parents engraved in the old bark of the tree.

During the nights when they go out, little Selene talks to mummy about what she and daddy are doing.

It has been exactly 14 years since their gazes met in a different way, since their hearts united under the celestial vault. Orion is going out like always, this time under the shooting stars but still with his soul overwhelmed with longing.

As the little miracle played through the grass catching fireflies, he was speaking to the soul beyond the stars:

Our time together was short like a shooting star, but whilst it happened, you brightened my life for far. Maybe, someday among the stars we will meet again. For now, I'll keep my eyes up on you.

A STAR GOT BACK HOME

END OF THE STORY

Written by Maria-Crina PINTIALĂ, XII B

Dragobetes, la fête de l'amour!

Dragobetes est la célébration de l'amour pour les Roumains, une fête traditionnelle datant de l'époque dace. Dans la tradition roumaine, comme Cupidon ou Eros, Dragobetes est la divinité de l'amour, celle qui officie au ciel, au début du printemps, aux noces de tous les oiseaux. De là, la coutume s'étend au peuple, depuis l'époque des Daces. Dans la mythologie roumaine, on dit que Dragobetes est le fils de Baba Dochia, le héraut du printemps.

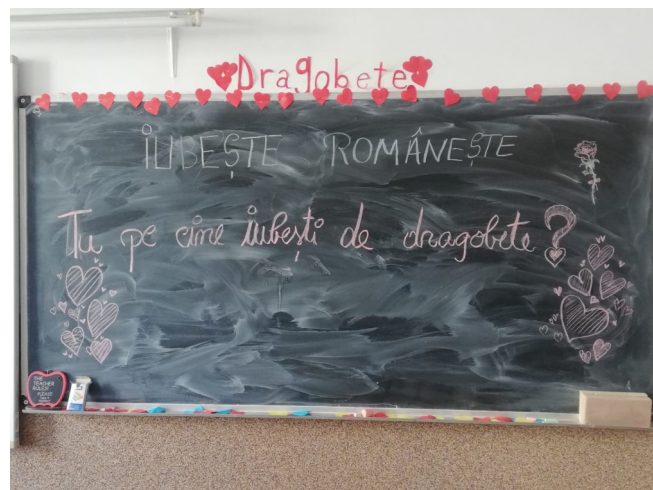
La légende de Dragobetes!

Une légende raconte que Dragobete, un jeune homme aux cheveux noirs comme l'ébène et aux yeux verts comme l'herbe de la montagne, a réussi à éveiller l'amour dans le cœur des jeunes filles simplement en chantant à partir du sifflet. Elle a enseigné aux gens à aimer pendant des centaines d'années, et quand elle a accompli son beau-père, la Mère de Dieu l'a transformé en Navalnic, la plante qui renaît chaque printemps.

Indépendamment de la légende derrière cette plante, Navalny en est venu à être porté encore aujourd'hui à la poitrine des jeunes filles, plié dans des sacs de soie; la coutume dit que, ainsi, les jeunes filles parviennent à «charmer» les flammes et à en tomber amoureuses. Il est vrai, cependant, que dans certains villages de Roumanie, il existe également la version modernisée de cette coutume, selon laquelle le navalnic n'est pas plié dans un sac de soie, mais dans un billet de banque (on dit qu'il bannit la malchance et maintient les ennemis à distance).

Traditions dragobetes!

Le 24 février, les filles et les garçons se rassemblent et marchent ensemble dans les champs pour cueillir de délicates fleurs printanières. Les perce-neige sont les fleurs traditionnelles de la populaire fête de l'amour, car la tendresse des pétales et le blanc immaculé expriment l'amour jeune et pur, qui résiste à tous les obstacles. L'une des traditions les plus répandues de Dragobete est que les garçons offrent des fleurs aux dames qu'ils veulent conquérir. On dit que Dragobete était fiancé à des fiançailles parfois si fortes que les deux se marièrent et formèrent une famille. Les gar-

çons cherchaient les plus belles fleurs et les offraient à la fille avec qui ils voulaient se fiancer.

La fête de l'amour aujourd'hui!

De nos jours, Dragobetes est la seule célébration roumaine de l'amour, la seule occasion pour les amoureux de se confesser de manière traditionnelle. Les fleurs de Dragobetes les plus populaires sont les perce-neige, les roses rouges - fleurs reconnues comme messagères de l'amour, les tulipes, les freesias, les lys ou les bouquets mixtes de fleurs printanières. Dragobetes est la célébration de l'amour, une célébration qui ne peut passer inaperçue dans une relation. Alors, commandez à l'avance le bouquet de fleurs désiré, avec livraison le 24 février et vous ferez assurément un heureux ou vous pourrez le conquérir!

Dragobetes - le jour de la joie

Depuis Dragobetes, la tradition dit que personne ne doit être triste ou pleurer, car ce sera ainsi toute l'année et lui portera malheur.

Les gens ont besoin de faire la fête et d'être heureux pour pouvoir passer une bonne année et s'amuser.

On dit que les femmes ont besoin de ranger et de nettoyer la maison pour passer une bonne année et être aimées de leurs maris.

Et les hommes, surtout de la campagne, d'éviter de travailler la terre ou de travailler dans la cour, pour que Dragobete ne les punisse pas de travailler, au lieu de s'amuser.

Teodor RADINSCHI, X B

Figurative Language in *The Great Whales*, a National Geographic documentary film, 1978

The Great Whales is one of the many National Geographic specials that tries to capture important and special aspects of the world, the lives, the habits and the special relation that the whales have with humans. Written, produced and directed by Nicolas Noxon, the movie makes you realise how insignificant human life can be compared to the immenseness of the ocean.

The figurative language is the opposite of the literary language and gives an extra flavour and authenticity to a text. The most common figures of speech are: the metaphor, the comparison, the hyperbole, the alliteration, the personification, the simile etc. The film we analyse today, it does not abound in figures of speech, having an average number of poetic constructions, given the not-so-generous topic: humpback whales.

The movie opens with a complex metaphor which prepares the viewers for what we are to expect in the following minutes. The whales "are the largest creatures on Earth, creatures of mystery, masters of a dark and shadowed world human eyes have seldom seen" (approx. 0'19"). The deep ocean is compared to a dark and shadowed world, where humans can rarely gain access, due to the technological challenges that can arise while the whales are "masters" of that domain, "a domain of giants" (approx. 1'48") as they cannot only move across this vast emptiness, but they can also use it and control it.

The film presents the amazing attributes and the

illusive behaviour of this extraordinary marine mammal, but also the dangers that it is constantly subjected to. The atrocities to which the whales have been subjected over time are summarized and new methods of capture are also presented to us: "a new era of whaling had dawned: a time of steam and steel" (6'51"). The metaphor "a new era had dawned" expresses the idea that things have changed in what concerns the ways of killing and processing the whales. "A time of steam and steal" means that the old traditional ways of capturing whales are left behind, and the new era counts with modern ships, that are able to decimate the world's population of whales.

In order to better imagine the dimensions of the disaster, at approx. 45'46" a comparison is used that is meant to wake us up and make us understand that everything is real and that what we see it is not just a fiction movie: "there, at the horizon, are these harpoon boats and factory ships all laid out like a set in a movie". The picture is completed at approx. 48'14" with an antithesis that wants to spell out the extraordinary differences between two opposite images: "there was man and its technology and destruction and greed [...] and there was all the beauty and wilderness and freedom and endurance of nature". On one hand we have a fallen world, a perfidious world, a world of destruction and greed, represented by MAN, and on the other hand we have all the purity, beauty and unaltered savage of nature, represented in this case by the WHALE.

In order to describe one of the most known marine mammals in history, the director makes two references to Herman Melville's *Moby Dick*. In the first quotation, we are told that "Whales can do anything: a whale can jump [...] and come down at you like a mountain" (8'20"). The comparison with a mountain is justified by the size, weight and extraordinary power of the whales, giving the impression of grandeur, but also of unconditional, majestic beauty. One of the most compelling metaphors in the film is constructed through a resemblance of Herman's whale with "an angry white ghost of terror and destruction" (9'40"). The comparison with a ghost is not accidental, because

Moby Dick was white and had the gift of making itself seen in the least expected moments, destroying or inducing fear with its presence, and then disappearing as if it had never existed.

At approx. 31'44" we have again a comparison, also surprising: "a humpback glooms overhead like a gigantic cloud while the songs well in the deep like a concerto from some distant alien world". A gigantic cloud refers to the fact that, usually, whales are really slow, having no hurry and taking their time in order to fulfil their daily routine. The second part of the quote talks about the peculiar mystical sounds that these mammals make, which seem to come from

another world, very different from ours.

The next metaphor on our list is at approx. 34'52" when an unexpected encounter took place and the writer mentions that "it was like sort of going out in your back yard and finding a dinosaur or something like that" which means that swimming with whales is an extraordinary and mystical experience which you cannot easily forget.

An interesting antithesis is presented to us at approx. 36'52" where MAN and BEAST sit together, where the nothingness and technological efforts of man are surpassed by the grace and uniformity of the humpback whale.

The movie ends with yet another visual metaphor in which the first step toward a mutual understanding and acceptance is made, a reconciliation and, maybe, a new beginning for both species.

Written by Prof. Vlad ISTRATE

S-a desfășurat Bătălia de la Podul Înalt la 10 ianuarie 1475 - Armata moldoveană condusă de Ștefan cel Mare a învins oastea otomană a lui Suleiman Pașa.

La 10 ianuarie 1799 s-a născut inventatorul român Petrarhe Poenaru. În 1827 a brevetat stiloul sub numele de „Condeiu portăreț fără sfârșit, alimentându-se însuși cu cerneală”.

A fost inaugurată la 15 ianuarie 1943 cea mai mare clădire de birouri din lume, Pentagonul, sediul Departamentul Apărării al SUA.

La 4 februarie 2004: Patru studenți de la Universitatea Harvard au lansat cunoscuta rețea de socializare Facebook, din camera lor de cămin.

A început construcția primei autostrăzi din țară București-Pitești la 4 februarie 1967.

Se înregistrează cea mai scăzută temperatură din România la data de 11 februarie 1929-38,5 °C la Bod în Depresiunea Brașovului.

La 17 martie 1866: A început să funcționeze Banca României, creată prin transformarea Băncii Imperiului Otoman sub numele de “Bank of Roumania”. Primul președinte al Consiliului de administrație a fost Ion Ghica.

Traian Vuia realizează la data de 18 martie 1906, la Paris, primul zbor din Europa cu un aparat mai greu decât aerul, condus exclusiv prin mijloace proprii de bord.

La 27 martie 1918: S-a produs Unirea Republicii Democratice Moldovenești (Basarabia) cu România, prin decizia Sfatului Țării; acesta a fost începutul procesului de formare a României Mari.

Tudor CREȚU, X B

Recenzie „Pe aripile vântului” Margaret Michell

” Perhaps - I want the old days back again and they'll never come back, and I am haunted by the memory of them and of the world falling about my ears”.

„Poate - vreau zilele de demult înapoi, dar ele nu vor mai veni niciodată, și sunt urmărită de amintirea lor și de lumea care cade în fața mea”.

„Pe aripile vântului”, publicat pentru prima oară în mai 1936, este un roman de dragoste/istoric scris de autoarea Margaret Mitchell. Inițial autoarea a intitulat cartea, *Tomorrow is Another Day*, „E și mâine o zi”, fiind ultima replică din roman.

„I have forgot much, Cynara! gone with the wind, Flung roses, roses riotously with the throng, Dancing, to put thy pale, lost lilies out of mind...” Scarlett O'Hara folosește această frază când se întreabă dacă plantația „Tara” e încă în picioare sau „e pe aripile vântului care a măturat Georgia”. Într-un sens general, titlul este o metaforă a schimbării stilului de viață existent în Sud dinaintea Războiului civil. Acțiunea romanului „Pe aripile vântului” are loc în Clayton County, Georgia și Atlanta, Statele Unite ale Americii în timpul Războiului Civil American 1861–1865) și al Epocii de reconstrucție (1865–1877). Farmecul sudului, cu istoria, farmecul și tradițiile sale, se stinge treptat, făcând loc frământărilor și transformărilor de după război, iar noi, cititorii, trăim prin ochii personajelor tragedia dispariției unei lumii populare.

Ceea ce m-a impresionat la acest roman, a fost privirea în sine ca într-un model pe care Scarlett o afișa mereu în preajma acelor pe care voia să îi cucerească. Dubla personalitate, încercarea de a atinge "lumina" succesului și împlinirea viselor, a fost ambiția construită și temeliea familiei O' Harra. Margaret Mitchell urmărește cu consecvență să minimalizeze

implicațiile sentimentale ale eroinei sale, care uneori dovedește dorințe violente de a câștiga bani, însă uneori este de o sensibilitate naivă. Că acest roman încă se citește este de prisos să spun. Și încă cu mare interes. O dovedește, firește, popularitatea care nu a scăzut de-a lungul celor aproape trei decenii și ceva de la apariția lui la București în 1970. Fără să fi introdus vreo inovație, autenticitatea este strict dată de aerul istoric.

Recomand acest roman, întrucât orizontul cunoașterii condiției de evoluție spre esența sufletului, guvernează până și prezentul.

Edera PRODAN, XI B

Finalizarea lucrărilor de pictură în Paraclisul Seminarului

Paraclisul „Sfântul Ioan Iacob” a fost zidit între anii 2008-2009, odată cu întreaga clădire a Seminarului, prin strădania părintelui director Constantin Muha, în cadrul unui proiect finanțat de Guvernul României și Banca Mondială.

În anul 2017, cu binecuvântarea ÎPS Teofan, Mitropolit al Moldovei și Bucovinei și prin purtarea de grijă a părintelui director Constantin Muha (+2020), s-a realizat aproape jumătate din pictura paraclisului, lucrările fiind apoi sistate din lipsa fondurilor.

În perioada noiembrie 2021-februarie 2022 pictura paraclisului a fost finalizată, la inițiativa și prin străduința părintelui director Georgel Chichioacă, cu sprijinul Primăriei Dorohoi și a unor creștini generoși.

Pictura, în stilul neobizantin, tehnica „al secco”, a fost realizată de soții Gabriela și Sabin Drinceanu din Iași.

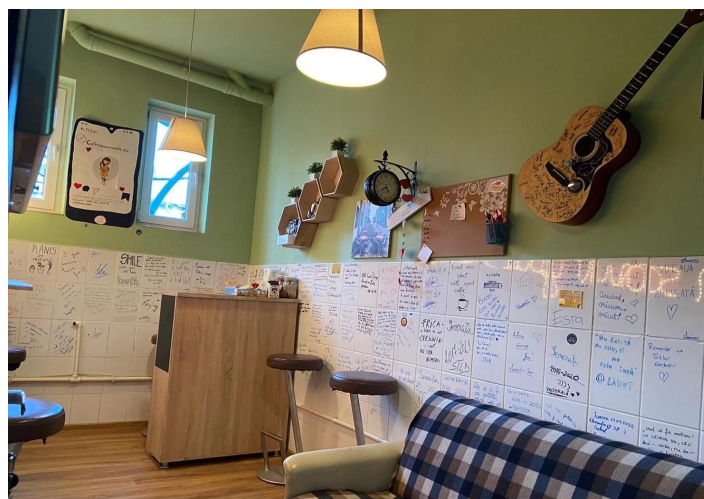
Bunul Dumnezeu să-i răsplătească pe toți binefăcătorii și miluitorii acestui sfânt locaș și să-i pomenească în Împărăția Sa!

Cafeneaua Muzicală - un loc îndrăgit de elevi

Clădirea școală, cea în care ne petrecem mare parte din timpul alocat studiului, găzduiește la parter o mică încăpăre. Unii îi spun că este magică, alții nu ar mai pleca din ea și cei mai mulți își petrec pauzele acolo. Este vorba despre Cafeneaua Muzicală, un loc mic, cu pereții verzi și multe povești scrise pe ei.

Cafeneaua Muzicală este o cameră, amenajată în 2018, de atunci devenind cel mai special loc al liceului nostru. Aici poți veni să servești un ceai sau o cafea, să te întâlnești cu prietenii din alte clase și, nu în ultimul rând, să asculți muzică bună.

Dorința de a menține deschisă cafeneaua mult timp ne influențează să facem schimbări an de an, așa încât am așezat luminosul banner al Balului Bobocilor

din 2019, ultimul bal făcut înainte de pandemie., în semn de bucurie că odată și odată ni se va permite să readucem la viață spectacolele și balurile.

Axul pivot al acestei mici odăi este faianța albă pe care, fiecare persoană care a pășit în liceu și fără a se codi să intre și aici, a avut oportunitatea de a-și scrie mesajele frumoase, de apreciere sau citate motivaționale pentru a-ți ridica moralul într-o zi proastă.

Claudia Roden spune că „o ceașcă de cafea împărțită cu un prieten este fericire gustată și timp bine petrecut”, de aceea te invităm în fiecare pauză la Cafeneaua Muzicală să petreci timp alături de noi și de prietenii tăi!

Anisia ȚIGĂNESCU, X B

DE CE
Seminarul Teologic Liceal Ortodox
„Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi

ADMITERE 2022
TEOLOGIE ORTODOXĂ

* 24 locuri (băieți)

Prima sesiune de admitere - mai 2022

- ♦ 11-13 mai 2022 - Eliberarea/Transmiterea anexelor fișelor de înscriere pentru elevii sau absolvenții care doresc să participe la probe de aptitudini
- ♦ 16 - 17 mai 2022 - Înscrierea pentru probele de aptitudini
- ♦ 18 - 20 mai 2022 - Desfășurarea probelor de aptitudini

A doua sesiune de admitere - iulie 2022

- ♦ 26 iulie 2022 - Înscrierea pentru probele de aptitudini
- ♦ 27-28 iulie 2022 - Desfășurarea probelor de aptitudini

ADMITERE 2022
FILOLOGIE-BILINGV
limba engleză

* 26 locuri (clasă mixtă: fete și băieți)

Prima sesiune de admitere - mai 2022

- ♦ 11-13 mai 2022 - Eliberarea/transmiterea anexelor fișelor de înscriere pentru elevii sau absolvenții care doresc să participe la probe de verificare a cunoștințelor de limbă modernă
- ♦ 16-17 mai 2022 - Înscrierea candidaților pentru probele de verificare a cunoștințelor de limbă modernă
- ♦ 18-20 mai 2022 - Desfășurarea probelor de verificare a cunoștințelor de limbă modernă

A doua sesiune de admitere - iulie 2022

- ♦ 26 iulie 2022 - Înscrierea pentru probele de verificare a cunoștințelor de limbă modernă
- ♦ 27-28 iulie 2022 - Desfășurarea probelor de verificare a cunoștințelor de limbă modernă

De ce să ALEGI

Seminarul Teologic Liceal Ortodox
„Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi

OFERIM:

- Burse de merit pentru elevii cu rezultate deosebite la învățătură
- Asistență duhovnicească permanentă
- Program liturgic zilnic
- Elevii de la Pastorală, cu domiciliul în municipiu pot locui acasă
- Locuri de cazare în cămin
- Masa servită zilnic, în cantina Seminarului
- Bonusuri pentru cazurile sociale și elevii cu performanțe școlare
- Excursii și tabere gratuite

CONTACT

Seminarul Teologic Liceal Ortodox
„Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi

Adresa: Dorohoi, str. Poștei 14

0231 611961
0742 053121

www.seminaruldorohoi.ro

www.youtube.com/seminaruldorohoi

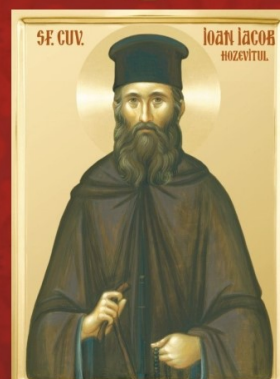

www.facebook.com/seminaruldorohoi

www.instagram.com/seminaruldorohoi

MINISTERUL EDUCAȚIEI
MITROPOLIA MOLDOVEI ȘI BUCOVINEI
ARHIEPISCOPIA IAȘILOR
SEMINARUL TEOLOGIC LICEAL ORTODOX
„SFÂNTUL IOAN IACOB” DOROHOI

SEMINARUL TEOLOGIC LICEAL ORTODOX „SFÂNTUL IOAN IACOB” DOROHOI

Str. Poștei, nr. 14 Dorohoi, 715200/ tel./fax 0231/611961

www.seminaruldorohoi.ro; e-mail: semdorohoi@yahoo.com